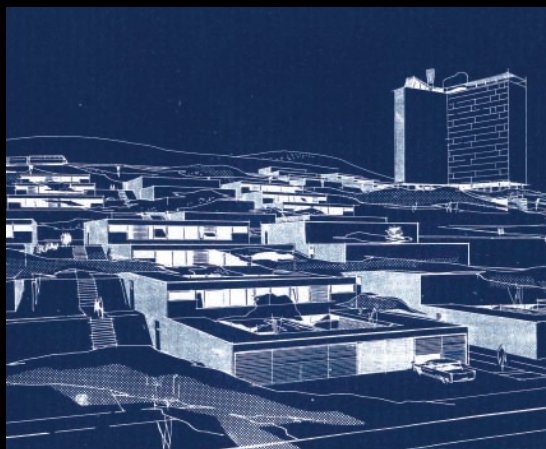
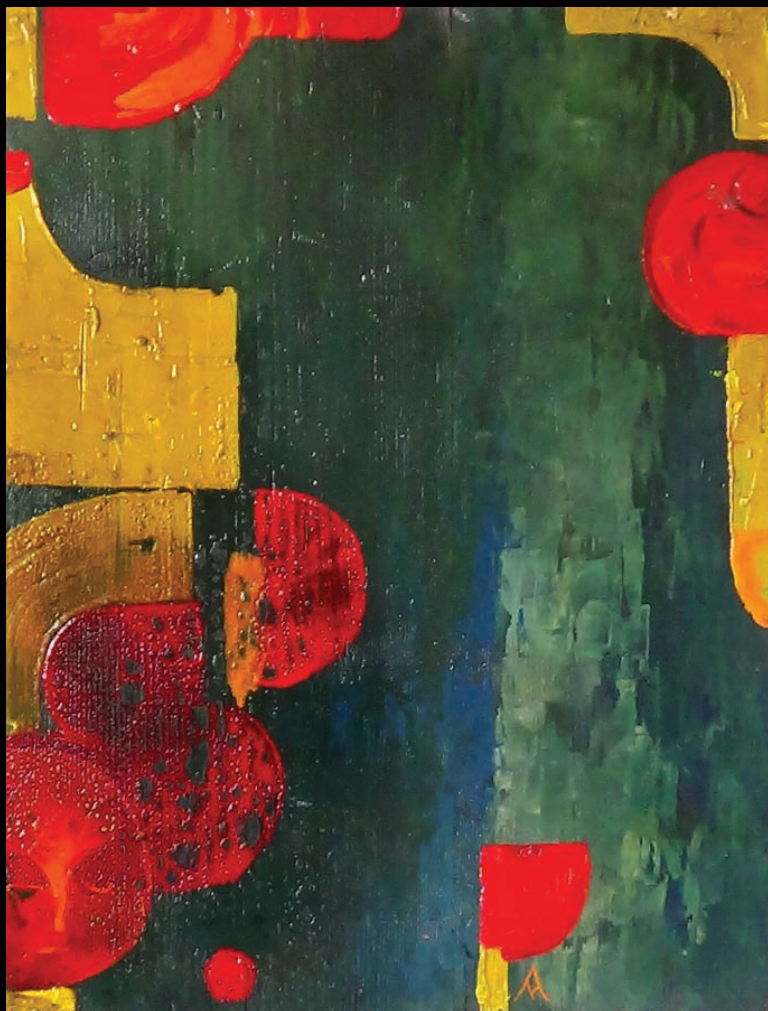

Milan Rejchl

architektura a výtvarné dílo

Ladislav Zikmund-Lender

Architekt hybridních řešení

Ladislav Zikmund-Lender

Rodinná tradice

Milan Rejchl se narodil do rodiny, kde povolání architekta a stavitele bylo již dvě generace pevně zakořeněno. Dědeček Václav st. (1852–1928) se vyučil zednickým mistrem, navštěvoval uměleckoprůmyslové kurzy realizované na škole pro umělecké zámečnictví sídlící v té době v Třebechovicích a v roce 1894 zaujala jeho stavitelská a dekorátorská tvorba na umělecko-průmyslové výstavě v Hradci Králové.¹ Po roce 1894, kdy byl odkoupen vojenský erár někdejší hradecké pevnosti městu, začal v Hradci Králové čilý ruch.² Jako jedna z prvních částí města byla určena k zastavění vilovou kolonií oblast Morušovka u Orlického nábreží. Václav Rejchl st. několik parcel koupil a vyrostly zde tři historizující vily, na nichž uplatnil svou solidní znalost „českých“ novorenesančních realizací Viktora Barvítia a Antonína Wiehla.³ V této době spolupracoval s místním stavitelem a architektem Tomášem Suhradou a také s pražským profesorem Janem Koulou, který vyzdobil fasádními malbami a sgrafity činžovní dům čp. 151 a 152 a Rejchlov vlastní dům na Slezském Předměstí čp. 390 s portréty slavných architektů – Matyáše z Arasů, Petra Parlěře a Matěje Rejska.⁴ V roce 1905 navrhl Rejchl v Orlické vilové kolonii rohovou vilu, určenou nejprve pro jeho rodinu, záhy ji prodal městskému hygienikovi a politikovi Otakaru Klumparovi.⁵ Vila se oproti od neorenesančních vzorců, přestože dispozičně patřila ještě spíše do 19. století. Rejchl uplatnil na fasádě syntézu historizujícího ornamentu (novogotické prvky) s jemným dekorem secesním. Kolem roku 1908 se Václav Rejchl st. seznámil se Zdeňkem Wirthem, pod jehož vlivem začal uplatňovat modernizaci a zahraniční, hlavně anglické, inspirace při navrhování rodinných vil.⁶ Můžeme je zařadit po bok vily Jana a Anny Pažoutových od architekta Jaroslava Pažouta.⁷ V této době začíná s otcem spolupracovat jeho starší syn, Václav Rejchl ml., který od roku 1904 studoval architekturu na pražské technice. Oproti spolužákům, mezi něž patřil další

hradecký architekt Vladimír Fultner,⁸ neprojevoval nijak radikální, odstředivé tendence směrem ke kotěrovské Umprumce. Rejchl byl s klasickým školením, jemuž udával směr hlavně pětadesátiletý Josef Schulz, dle svých vzpomínek spokojen.⁹ Přestože Václav Rejchl ml. spolu s Josefem Šejnou a Vladimírem Zákresem v roce 1909 zvítězili s jasně vizionářským, modernistickým návrhem v soutěži na nový regulační plán města, který ocenil i Jan Kotěra,¹⁰ společné realizace s otcem z této doby se vracely k novým historismům – např. Husův dům na Kavčím plácku z roku 1914 ve stylu moderního novoklasicismu nebo dokonce novobarokní vila čp. 545 pro lékárníka Jindřicha Otakara Suchánka z téhož roku.¹¹ Škola v Libranticích ukazuje stylové limity tehdejší tvorby kanceláře, které si ale Václav st. dobře uvědomoval. Patrně proto zadal návrh fasády sídla své kanceláře Bohumilu Waigantovi, který se byl schopný vyjádřit modernější gramatikou.¹² Po válce vstoupili z důvodu nedostatku zakázek s vidinou lepší koordinace a rekonstrukce stavebního trhu Václav st. a Václav ml. do Stavebního družstva, které Václav ml. začátkem 20. let pro vnitřní neshody opustil. Václav st. odešel do penze a Václav ml. založil vlastní kancelář. Projektovat nejprve sám, z této doby pocházejí projekty na polodřevěný studentský domov z let 1922–1923, kterému Marie Benešová přisoudila v Hradci jinak vzácné rondokubistické tendence,¹³ družstevní mlékárnu z let 1925–1926, kde si dobře ověřil principy regionálního purismu, nebo budovu Okresní péče o mládež¹⁴ s dekorativní fasádou, blízkou soudobým realizacím Jindřicha Freiwalda.¹⁵ Vrcholem jeho díla bylo hradecké sídlo organizace YMCA,¹⁶ které bylo po Praze (Eduard Hníčka, 1925–1928) a Bratislavě (Alois Balán, 1921–1923) jedním z prvních v Československu. Na realizaci se poprvé podílel jeho mladší bratr Jan, který zrovna nastoupil na studia architektury. Ve třicátých letech Václav Rejchl ml. realizoval svou patrně nejrozsáhlejší stavbu – budovu Krajského soudu na půdorysu pětiúhelníku (někdejšího

pevnostního bastionu). Stavba se měla vyznačovat „hospodárností ve věci, účelností v jednotlivostech a jednotou ve stylovém skloubení celku.“¹⁷ Podstané je, že Rejchl měl v této stavbě ztělesnit „památník nejdůstojnější“, pro nějž sáhl k modernímu monumentalismu, vyjadřujícího sounáležitost k tehdy nejexponovanějším státním zakázkám a využívaného k ideovému budování státu.

V roce 1926 dokončil studia na technice u Antonína Engela a na jednoroční stáži u Josefa Gočára Václavův mladší bratr Jan. Jeho prvním soutěžním projektem byl návrh krematoria ve Strašnicích, který byl o poznání avantgardnější, než vítězný tradicionalistický projekt Aloise Mezery.¹⁸ Záhy však mohl Jan Rejchl dovést samostatné projekty i k realizaci – z roku 1927 je jeho puristický projekt spořitelny ve Slaném a soutěžní projekt na budovu Státní průmyslové školy v Hradci Králové, který měl do města přinést svěží závan funkcionalismu. Přestože byl Rejchl označován dobovým tiskem i pozdější historií architektury¹⁹ za Gočárova žáka, byl předně odchovancem konzervativnější techniky, o čemž svědčí jeho schopnost navrhovat stavby se vznešeným, monumentálním řešením, stejně jako se přiklonit i k tendencím ryze avantgardním, k čemuž měl ale v Hradci příležitost jen zřídka. I jeho progresivní návrh průmyslové školy musel být ve finální podobě upraven daleko méně radikálním směrem, blízkým soutěžnímu návrhu Oldřicha Tyla.²⁰ Mezi ty monumentální projekty, blízké vyjadřovacím zvykům staršího bratra, patří budova Národní banky československé čp. 798 z roku 1928 či přestavba Obchodní, živnostenské a průmyslové ústředny čp. 695 z let 1931–1932. Kompromis mezi požadovanou monumentalitou a avantgardním, strojovým vzhledem tvořila realizace vlakového nádraží z let 1927–1935, které mělo odpovídat významu Hradce jako železniční metropole: „Konečně došlo k vybudování nádraží, které by odpovídalo nejen skutečným naléhavým potřebám železniční dopravy, ale také významu města, jež je sídlem ředitelství státních drah.“²¹ Z Jana Rejchla se stal na přelomu 20. a 30. let vedle staršího Oldřicha Lisky jeden z neplodnějších místních architektů, otevřených vůči stylové i technické inovaci, obratných v originálním a funkčním řešení různých stavebních typů soukromých i veřejných staveb a schopných udržet a vyžadovat vysokou stavební kulturu při realizaci svých projektů.

Umění spolupráce v 60. letech

Do této rodinné situace produktivního a úspěšného architekta se v roce 1936 narodil Milan Rejchl. Pro svůj výtvarný talent odešel po válce na studia architektury na pražskou techniku. Přestože jeho otec Jan Rejchl byl v té době ve vyšších funkcích hradeckého Stavoprojektu – byl jednou z pěti východočeských osobností, které si Ladislav Machoň v roce 1948 vybral pro vedení jednotlivých poboček krajské organizace²² – měl Milan Rejchl ztížený tzv. kádrový profil. Strýc Václav Rejchl ml. byl totiž v letech 1953–1954 vězněn pro neoprávněné podnikání po roce 1948 a odmítnutí odevzdat svou stavitelskou kancelář státnímu zřízení. Na přímluvu Karla Honzíka byl ale Rejchl na techniku v roce 1954 přijat. Jeho učiteli se stali Antonín Ausobský, Jindřich Krise a Karel Honzík.²³ Ke konci studia začal v roce 1958 spolupracovat se svým otcem (viz dále) a krátce po absolutoriu získal umístěnku do královéhradeckého Odboru krajského investora. Záhy ale získal místo projektanta v Pražském projektovém ústavu, který zrovna realizoval velkou zakázku experimentálního sídliště Invalidovna v pražském Karlíně.²⁴ Od vedoucího projektanta Vojtěcha Šaldy dostal za úkol zpracovat alternativní návrh střediska občanské vybavenosti, který původně navrhl Jiří Lasovský. Středisko mělo být umístěno na okraji sídliště a tvořit jakousi vstupní bránu, protože hlavní architekt Prahy a ideový autor Invalidovny Jiří Voženílek požadoval, „aby byly usnadněny nákupy pracujících cestou na pracoviště a zpět.“²⁵ Rejchlův návrh se ukázal jako kompaktnější a progresivnější a byl roku 1965 realizován. Rejchl navrhl halu nesenou ocelovou konstrukcí a předělenou posuvnou příčkou na supermarket a restauraci. Druhý objekt obsahoval kulturní sál s knihovnou, sběrnou oprav prádla, poštu, kadeřnictví a další služby, mezi objekty se nacházelo atrium s bazénem a keramickou plastikou. Celý komplex se oprostil od tehdy módních řešení v bruselské estetice, jak požadoval u objektů občanské vybavenosti urbanista Jiří Hrůza: „Je třeba překonat stereotypní a nepochopené řešení výloh a interiérů á la Brusel a docílit třeba i skromějšími prostředky žádoucího účinku.“²⁶ Byl to právě Milan Rejchl, který vybral pro spolupráci na výzdobě sídliště výtvarnice keramiky Lýdii Hladíkovou, Děvanu Mírovou

a Marii Rychlíkovou, které spolupracovaly do té doby hlavně na výzdobě realizací zastupitelských úřadů v Pekingu a Sofii s architektem Janem Šrámkem.²⁷ V návaznosti na centrum občanské vybavenosti se Rejchl účastnil následné fáze výstavby na Invalidovně – realizace hotelu Olympik s 600 lůžky, který vzešel z vyzvané soutěže mezi PPÚ a Obchodním projektem a byl postaven v letech 1967–1970.²⁸

V roce 1963 se Milan Rejchl opět setkal při společné práci s otcem a svou manželkou Dagmar Rejchlovou na soutěžním projektu na vřídelní kolonádu v Karlových Varech. Nad Vřídlem navrhli prosklenou, krystalickou věž na hvězdicovém půdorysu, kterou doporučila převzít soutěžní komise do vítězného řešení Jaroslava Otruby. V témže roce byla vypasána soutěž na typové smuteční síň pro menší města. Soutěž hodnotí následovně historička architektura Michaela Janečková: „Atraktivitu tématu [...] doložila účast více než dvou set soutěžících. Byly vymezeny dva typy smutečních síní podle počtu obyvatel ve spádové oblasti. Podle dobového hodnocení přinesla soutěž, oproti soutěži vypsané o dvacet let dříve, nové pojetí smuteční síně jako prostoru propojeného opticky s okolím, vhodné byly shledány průhledy do krajiny či upraveného parku nebo zeleně posilující dojem původního splnutí s přírodou. Jako část určená k individuálnímu zpracování byla shledána samotná obřadní síň, veškeré technické provozy včetně čekárny pozůstalých, místnosti řečníka a obřadníka byly doporučeny k ztypizování.“²⁹ Tým Pražského projektového ústavu, jehož členem byl i Milan Rejchl, přišel s atriovým řešením vstupní klidové zóny, obřadní síně se skořepinovým stropem a válcovým světlíkem se zavěšenými skleněnými uměleckými díly a prosklenou čelní stěnou s uklidňujícím výhledem do volné přírody. Projekt byl doporučen k typovému rozpracování. V roce 1967 se Rejchl zúčastnil architektonického sympozia v Liberci.³⁰ Vznikl zde ve spolupráci s Janem Zeleným, sochařem Janem Koblasou a Václavem Havlem, který byl autorem průvodní zprávy, utopický projekt kulturně-spoločenského centra pod skleněnou kupolí. Milan Rejchl se účastnil soutěží na terasové atriové domy v roce 1964 a terasové domy v Krči v roce 1966.³¹ Jedinou podobnou realizací byly terasové domy v Praze Nad Cihelnou, dokončené v roce 1970 s architekty

Vojtěchem Šaldou a Josefem Polákem.³² Jak ukazuje přehled tvorby Milana Rejchla a příležitosti, které jako začínající architekt měl, byla šedesátá léta nepochybně nejsvobodnější epochou v poválečné architektuře v tvůrčím smyslu i co do možností spolupráce a ovzduší zdravé konkurence, podporovaného množstvím soutěží. „Určitě nás inspirovala ta jakási lehkost doby, věřili jsme uvolnění poměrů a socialismu s lidskou tváří. Propojili jsme konstrukční inovaci, která se odrazila v ekonomické dostupnosti, s přívětivým měřítkem a výtvarně bohatým prostředím. Pozdější výstavba ty jinak dobré myšlenky cenově dostupného kolektivního bydlení degradovala,“³³ vzpomíná sám architekt.

Dobré vize ve špatné době

Hned na začátku 70. let se tým Pražského projektového ústavu zúčastnil soutěže na olympijský stadion na Malinách, který měl navázat na sídliště Invalidovna a hotel Olympik. Vítězný projekt Jaroslava Paroubka se ale nakonec, stejně jako samotné olympijské hry v Praze v roce 1980, nerealizoval. V návrhu pracoval se skořepinami a organickými tvary, které se v té době uplatnily na olympijském stadionu v Québecu, sportovní hale ve Vilniusu či brutalistním Circle Campus v Chicagu, který Rejchl znal a obdivoval.

Po roce 1973, kdy tenista Jan Kodeš zvítězil ve Wimbledonu, se rozhodl nad Šáreckým údolím postavit vilu. Dispozice vily ve svahu pracuje s otevřeným obytným *plan libre*, jehož centrem je kuchyňský kout s barem a který byl otevřený pásovými okny do panoramatických krajinných výhledů. Ložnice byly umístěny v patře. Barevnost skalního terénu inspirovala volbu obkladu průčelí vily režnou keramickou tvarovkou ze západočeských Břas, tzv. kodeškou. Realizace ukazuje, jak kontextuálně vůči prostředí, ale zároveň sebevědomě si Rejchl počínal: „V žádném případě ovšem vila nechtěla okolí provokovat. Jen potřebovala dát najevo, že je skutečnou vilou, která se nechce maskovat za něco jiného,“³⁴ píše historička architektury Radomíra Sedláková. Červená profilovaná obkladačka se stala určující i pro další, snad nejkvalitnější realizaci Milana Rejchla ze 70. let: motel STOP na Plzeňské v Praze z roku 1974. Motel představoval nový stavební typ, jak píše Michaela

Janečková, „nesl s sebou nádech moderní exotiky, automobilového nomádství.“³⁵ Stavba byla dvorní přístavbou k dřívějšímu projektu Aleny Šrámkové a Jindřicha Pulkrábka z poloviny 60. let, která jej ale v celistvosti i ve výtvarném výrazu výrazně předčila. Odstupňovaný čestný dvůr pojednal výtvarník Vladimír Kýn, který navrhl propojit texturou žlábků keramického obkladu vertikální a horizontální plochy. Takové řešení mělo připomínat vnitřek strojů. Keramika, tmavě mořené dřevo a sklo tvořily z realizace „funkčně i estetic-ky působivý celek“, který, jak zdůrazňuje Oldřich Ševčík, vznikl s minimálním vynaložením finančních prostředků.³⁶

Dominantní úlohu 70. a 80. let jak mezi realizovanými, tak nerealizovanými projekty Milana Rejchla tvoří ubytovací a volnočasové stavby. Už v roce 1974 se podílel na projektu nakonec nerealizovaného projektu pro plážový hotel v Jemenu. V roce 1980 navrhl také nerealizovanou rozsáhlou přístavbu lázeňského pavilonu Libenský s kolonádou v Poděbradech. Ze stávající zástavby měla vyrůst přístavba ubytovacích kapacit na půlkruhovém půdorysu a přízemní kolonádní trakt, zastřešený oblým prosklením.

Mezi lety 1976–1982 pracoval Milan Rejchl na velkém projektu Střediska zimních sportů, což byl hlavně velkokapacitní hotel v Harrachově. Náročný program obsahoval i kinosály, konferenční místnosti, tělocvičny se saunou a 410 lůžek. Milena Nyková srovnávala hotel v časopise *Domov* s futuristickými projekty zítřka, pro něž si lidé najdou cestu přes přírodní a přirozené materiály a neexistuje tak ostrý předěl mezi přírodou a novotvarem z neorganických materiálů, jako je ocel, sklo apod.³⁷ Interiéry, které byly pro Milana Rejchla stejnou prioritou, jako konstrukce, naplnění a skloubení funkcí či hmotová skladba, navrhl spolu s architekty Antonínem Blahůškem a Bohumilem Dudařem: „Velikost a čistotu [vstupního] prostoru zdůrazňuje obklad z keramických kachlí. Základní společenský prostor tvoří jídelna, restaurace a snack bar, kde významnou roli hraje střídání dvou základních barev – zelené a červené.“³⁸ Na sochařských dílech v interiérech spolupracovali výtvarníci Vadimír Kýn a Josef Wagner. Hmota hotelu se musela přizpůsobit terénu a parcele, ale svým sklonem 30° kopíruje přiléhající svah. Zubovitá nepravidelnost

dispozice pokojů je dána atypickým, asymetrickým půdorysem, který měl maximálně rozčlenit velké objemy. Hotel tak stejně jako soudobé krkonošské hotely Horizont v Peci pod Sněžkou od architekta Jana Tymicha či Labská bouda od architekta Zdeňka Řiháka tvoří výrazné gesto v chráněné horské krajině, na rozdíl od nich se ale zároveň se svým kontextem snaží komunikovat, podobně jako Tymichův hotel Montana ve Špindlerově Mlýně. Horské prostředí, volba barev a skladba kontextuálních materiálů v interiéru byly určující i pro menší zakázku hotelu Pramen ve Šindlerově Mlýně či Yacht klubu na Máchově jezeře, jehož interiéry jsou volně, ale vkusně a tvůrčím způsobem inspirované námořnickou tematikou. V roce 1981 se Milan Rejchl připojil k týmu z Fakulty architektury ČVUT, který řešil vládní zakázku na hotel Praha na pražské Hanspaulce. Velkorysý architektonické řešení, kopírující vrstevnice svahu parcely, navrhli Arnošt Navrátil a Radko Černý, s nímž Rejchl spolupracoval už na hotelu v Harrachově, pod vedením Jaroslava Paroubka. Milan Rejchl dostal za úkol návrh interiérů prominentních apartmánů.³⁹ Pracoval vedle nejlepších designérů, kteří upravovali hlavně reprezetační a společenské prostory, jako byl Zdeněk Hřivnáč, Věkoslav Pardyl či Zdeněk Wasserbauer. Měl možnost navrhnout nejluxusnější interiéry, avšak nenechal se zviklat k nefunkční okázalosti a prosadil jednoduchý nábytek, jehož výtvarný účín byl založen opět na účelnosti a barevné materialitě. Jak píše Hedvika Křížová, hotel Praha představuje „bezesporu kvalitní příklad moderní architektury v organickém pojetí, velmi vzácném pro tehdejší produkci.“ Pavel Karous budovu dokonce označoval za první postmoderní organickou architekturu u nás.⁴⁰ „Hodnota hotelu Praha je srovnatelná [...] s hotelem International nebo budovou federálního shromáždění,“⁴¹ psala Hedvika Křížová.

V roce 1976 začal Milan Rejchl, ještě jako zaměstnanec Pražského projektového ústavu, pracovat na další významné zakázce, jejíž realizace se vlekla celé další desetiletí. Šlo o budovu Konsolidační agentury na bubenečském předmostí Hlávkova mostu. Rejchl řešil nelehký úkol – umístit náročný stavební program na poměrně malou parcelu a respektovat jak bezprostřední historické okolí (kostel sv. Antonína), tak budovu Elektrických podniků od Evžena Linharta a Adolfa Benše

a budovu Dělnické úrazové pojišťovny od Jaroslava Rösslera. Původní návrhy byly v duchu brutalismu a pak dokonce v duchu architektury high-tech, která vzešla ze spolupráce se studenty, když Milan Rejchl nastoupil na ČVUT. Nakonec se řešení ustálilo na konkávní hmotě na půdorysu výseče mezikruží, odstupňované směrem nahoru. Fasáda měla být z reflexního skla tak, aby se v ní okolní monumenty zrcadlily a neměla převyšovat jejich pohledový horizont.⁴² V 80. letech bylo však politicky prosazeno obložení šedou mrákotínskou žulou. Neshody mezi investorem, který neustále navyšoval stavební program, a architektky (Milan Rejchl, Josef Pospíšil, Martin Perlík, Karel Čermák a Jan Babínský) vyeskalovalo ve vykazání tvůrčího týmu ze stavby.

V 70. a 80. letech se Milan Rejchl podílel na řadě nerealizovaných projektů a nadále se účastnil soutěží, přestože už zdaleka nešlo o tak hojnou praxi jako v letech šedesátých. Tým PPÚ se ještě koncem 60. let účastnil soutěže na Sídliště Ďáblice, které nakonec realizoval tým architekta Jiřího Novotného. Tým zde uplatňoval principy, prověřené na sídlišti Invalidovna, tedy hmotovou pestrost, rozmanitost veřejného prostoru za využití prvkové typizace. Na tuto soutěž a také na soutěž na smuteční síň navázal další soutěžní projekt z konce 70. let na nakonec nerealizovanou smuteční síň v Ďáblících. Tým PPÚ se zúčastnil i soutěže na sídliště Jižní Město, kam Milan Rejchl navrhoval společenské centrum s hotelovým domem. Tým pracoval ve složení Jan Krásný, Jiří Lasovský, Milan Rejchl, Jan Zelený. Ústředním motivem byla opět kumulace funkcí a jejich propojení. Architektovo uvažování o těsném propojení dostupnosti obchodů i školních zařízení s obytnou funkcí dokládá i další nerealizovaný projekt na polygonální zástavbu Na Zvonáře nad vinohradským svahem do Nuselského údolí z roku 1985. Propojení obytné funkce s občanskou vybaveností (součástí byla mj. mateřská škola i prostory pro hromadné stravování) a vyřešení tehdy už aktuální otázky parkování ukazují na to, že si Milan Rejchl uvědomoval nejen uměleckou stránku architektonické tvorby, ale také architektovu společenskou zodpovědnost a výhodnost funkčně hybridních řešení.

Osmdesátá léta ale přinesla i soutěžní úspěchy. V roce 1981 se Milan Rejchl zúčastnil soutěže na budovu TÊTE La Défense v Paříži, který byl realizován dle vítězného

projektu dánského architekta Johana Otto von Spreckelsena v letech 1985–1989. Projekt měl uzavřít spojnici Champs Élysées, Vítězného oblouku a nové čtvrti výraznou budovou, která by sloužila jako novodobý *landmark*. Rejchl se rozhodl motiv oblouku necitovat tak doslovně a navrhl dvě v podnoží propojené válcové věže. Za projekt získal čestné uznání.

Akademická dráha

Akademické ambice měl už Jan Rejchl, který v roce 1934 obhájil dizertační práci na téma typologie spořitelny, v roce 1946 habilitační práci *Domy obchodu*. V obou případech trval na tom, že tyto úlohy jsou stejnou měrou výsledkem architektovy technické erudice jako uměleckého nadání: „Projekt na tomto poznání založený poroste od celku do podrobností po stránce technické i statické a uzraje v duši projektanta, znalého estetických zásad a schopného umělecké tvorby, v dílo architektonického umění trvalé ceny.“⁴³ Teoreticky neplodnějším dílem Jana Rejchla, vycházejícím z jeho výuky dějin architektury na VUT v Brně v letech 1947–1953, je *Harmonie architektonického díla* z roku 1953. Harmonie, kterou má architekt spíše vycítit, než ji slovně definovat, je dle Rejchla nadřazena všem kompozičním zákonitostem architektury.⁴⁴ Rejchl se tak staví proti wagnerovskému imperativu sladění architektury vůči okolí a tvrdí, že jde především o vytvoření organicky sjednoceného, vnitřně spjatého celku bez jakéhokoli přesahu. Psal, že architektura, jejíž „snaha po ohromení diváka nutí využít všech architektonických prostředků pro první dojem a říci všechno jedním dechem“, je úpadková. Odsoudil architekturu radikálního funkcionalismu, jejíž „mechanicky členěné průčelí nás unavuje svou jednotvárností.“⁴⁵ Milan Rejchl opustil v roce 1977 Pražský projektový ústav a stal se vedoucím atelieru a následně vedoucím katedry navrhování na Fakultě architektury ČVUT. V roce 1983 obhájil kandidátskou dizertační práci *Optimalizace podmínek architektonického návrhu středisek standardní občanské vybavenosti vnkovských sídel*. Cílem bylo vyrovnat disproporce mezi občanskou vybaveností center a vesnic či menších měst. Výsledkem byla modelová schémata center střediskových sídel. Rejchl vycházel z dobových výzkumů Výzkumného ústavu výstavby a ar-

chitektury v Brně. Jako modelová používal typizační řešení především Státního projektového a typizačního ústavu v Bratislavě, jejichž autorem byl hlavně František Milučký, Obchodního projektu, či svých kolegů z ČVUT, prof. Oldřicha Dudka, který byl jeho školitelem. Z projektů, kterých se účastnil, publikoval soutěžní návrh na terasové domy v jihozápadní oblasti Prahy z roku 1964, které měly integrovanou i složku občanské vybavenosti: „Občanské vybavení v podnožích deskových obytných budov s malometrážními byty navazovalo na stanici nadpovrchové trasy metra.“⁴⁶ Kromě povinných sovětských referencí ale Milan Rejchl využil i svého širokého rozhledu po architektuře západní Evropy, kde stejnou měrou analyzoval typologická řešení obchodů, kulturních středisek, škol a školek v malých sídlech ve Švýcarsku či ve Francii. Milan Rejchl se ve své teoretické práci sice věnoval typizaci, ale zdůrazňoval zohlednění urbanistického a krajinného kontextu a energetickou šetrnost, což můžeme označit za nadčasové myšlení.

Úlohy od 90. let

Devadesátá léta a první desetiletí 21. století byla dobou menších realizací a hlavně i oproti normalizaci úbytku soutěží na větší, hlavně veřejné zakázky. V letech 1992–1994 realizoval Milan Rejchl výrazný hotel Pyramida u Františkových Lázní, který obsahoval osvědčená dispoziční řešení, ověřená již dříve – především společenské atrium s vrchním osvětlením. Oproti stavbám, které se začátkem 90. let snažily ve venkovských městech dohnat absenci svobodné postmoderny často lacinými materiálovými i výtvarnými řešeními (označovaných přiléhavým kritickým termínem „okresní postmoderna“),⁴⁷ je hotel Pyramida jasně čitelnou architekturou, která se snaží transformovat výrazné architektonické gesto, uplatňované v 70. a 80. letech, do menšího měřítka a pro požadavek rentability provozu. Současně v roce 1994 Milan Rejchl navrhl úpravy pro Plzeňský prazdroj. V budově ředitelství navrhl prosklené atrium, návštěvnícké centrum a v prostorech někdejší sladovny velkokapacitní restauraci Na Spilce. Součástí návrhu byl i autorský mobiliář, který je v restauraci využíván dodnes. V témže roce se Milan Rejchl zúčastnil soutěže na Hypoteční banku na rohu ulice Na Poříčí

a nám. Republiky. Navrhl objekt na půdorysu půlměsíce, který byl prolomen mohutným dopravním průjezdem do ulice V Celnici. Fasádou se snažil Rejchl hledat nové monumentální formy, založené na citacích klasicismu. V novém tisíciletí se Milan Rejchl zabýval několika soutěžemi (mj. pro Hradec Králové), či alternativními návrhy. Mezi ně patří třeba alternativní návrh nové zástavby u metra na sídlišti Invalidovna, který měl kromě komerční funkce kumulovat i funkci veřejnou (školka na travnaté střeše). Projekt byl podpořen i architektem Vojtěchem Šaldou.

Mezi lety 2010–2015 se Milan Rejchl věnoval adaptaci své budovy někdejší Konsolidační agentury na sídlo družicového systému Galileo, spolupracoval opět s Josefem Pospíšilem a Martinem Perlíkem. Přes původní velkorysé návrhy přístaveb šlo především o úpravy interiérů a vstupních průčelí. Milan Rejchl však dokázal skloubit původní, pětadvacet let staré návrhy s požadavky současnými tak, aby zároveň dokázaly být s brutalistní architekturou v souhře a zároveň vyhovovaly aktuálním estetickým požadavkům.

Vedle těchto realizací a nerealizovaných projektů soustředil Milan Rejchl svou pozornost po revoluci na rodinné domy s nízkoenergetickým řešením. V roce 1989 dokončil realizaci rodinného domu na Strahově s dvoupodlažním skleníkem. Další následovaly v roce 2002 v Hradci Králové a další v letech 1994–2004 v Senohrabech a v roce 2005 v Jesenici. Všechny spojovaly v zásadě dva principy – „minimalizaci tepelných ztrát ochranou obvodového pláště a energetické zhodnocení tepelných zisků ze slunečního záření a ze zpětného tepla prostředí budov“,⁴⁸ jak Rejchl vysvětlil ve shrnujícím článku o nízkoenergetických domech v časopise *Stavebnictví a interiér*. Pro nízkoenergetické bydlení se Milan Rejchl vrací k principům pochopení lokálních souvztažností a využitelnosti terénu a krajiny, jako k podobnému návratu ke kořenům nabádali raně moderní architekti, když doporučuje „využít příznivé klimatické polohy v krajině a situování budov nejvhodněji na jižních svazích a v závětrné terénní poloze a komponovat konfiguraci budovy spolu s úpravami terénu a s vhodně navrženou zelení do harmonického celku.“⁴⁹

Milan Rejchl a Hradec Králové

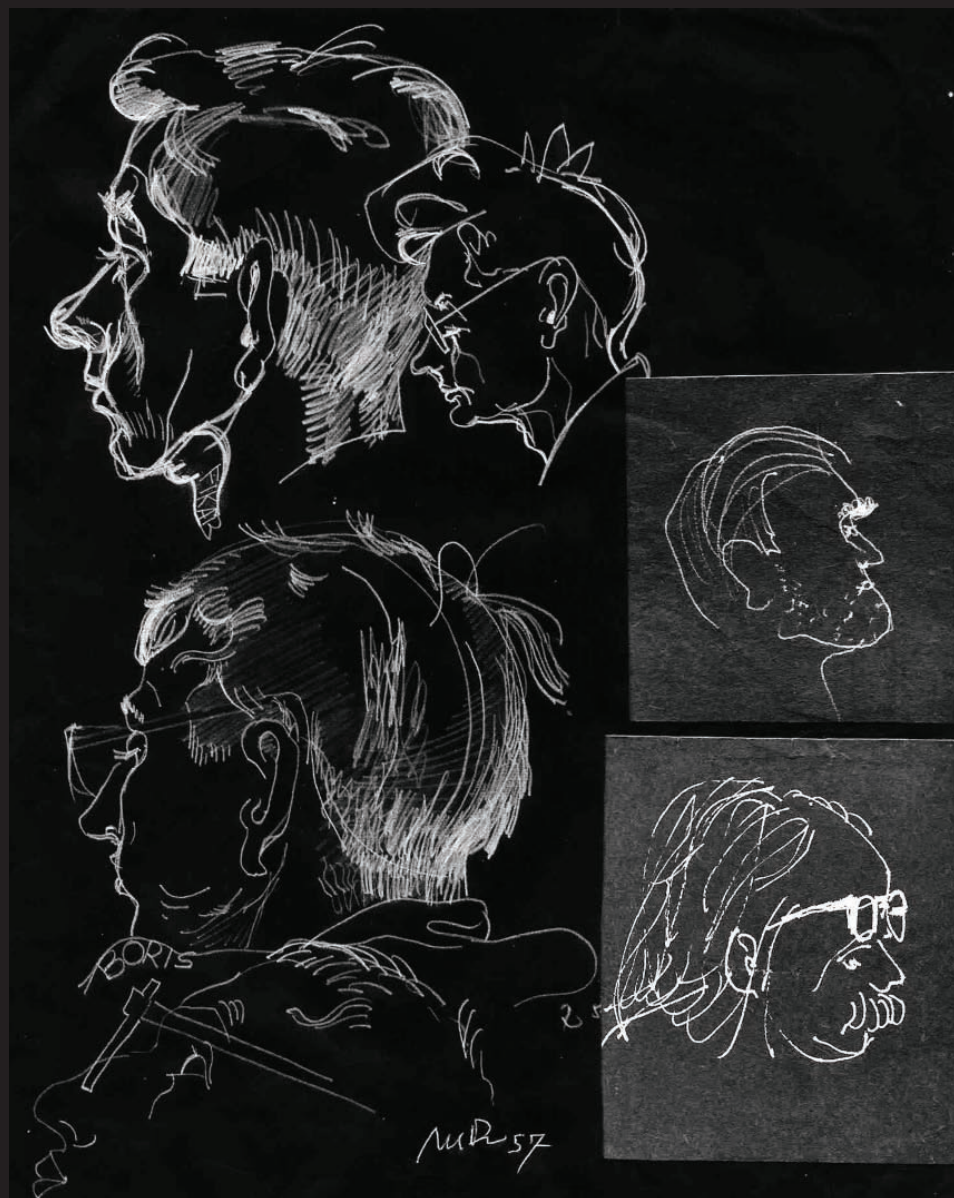
Práce Milana Rejchla pro Hradec Králové jsem již podrobněji shrnul v knize *Tři generace architektů*.⁵⁰ Po-stupně návraty do rodného města, kterých se Milan Rejchl dopouštěl a dopouští po celou svou tvorbu, začaly asi už za jeho studií v roce 1958, kdy se společně se svým otcem zúčastnil dvoukolové soutěže na Sídliště U Soutoku, které mělo stát v prostoru dnešních budov Univerzity Hradec Králové a Studijní a vědecké knihovny.⁵¹ V 60. letech následovala soutěž na rozhlas a divadlo, kde tým architektů Břetislava Petránka, Jana Rejchla, Jana Zídky, Karla Schmieda a Milana Rejchla navrhl budovu ve tvaru kónické mohyly a získali druhé místo. Vítězný byl projekt týmu architekta Miroslava Řepy. V roce 1966 ještě Milan Rejchl obeslal soutěž na asanaci Pražského Přesměstí, které k celkové urbanistické modernizaci lákalo ještě koncem 80. let. Milan Rejchl navrhl odvážné řešení výškových věžových domů podél druhé okružní třídy a směrem do Hořické ulice. V 70. letech se svým otcem navrhl úpravu nároží podniku Petrof na Novém Hradci Králové, kam umístili konkávně prohnutou perforovanou stěnu z keramických tvarovek a s logem firmy. Po roce 1990 navázal na někdejší plán svého otce upravit starou radnici na Velkém náměstí a navrhl odvážné zastřešení nádvoří, kde mělo vzniknout společenské a komunikační atrium s vrchním osvětlením, a vstup do úřadu se měl přesunout do průchodu kolem Bílé věže, kde dnes stojí nové návštěvnícké centrum od architekta Chmelíka. Cílem bylo vytvořit z radnice opět multifunkční komplex s restaurací a návazností na přední historické památky a především místu vdechnout ztracenou živost. Po roce 1994 se Milan Rejchl dostal k úpravě funkcionalistických Novákových garáží a současně nám. 5. května, kde měla vzniknout rozsáhlá umělá vodní plocha s kaskádovou vodní stěnou a plastikami od Jana Koblasa. V inetriérech přízemí navrhl nový autosalon a před budovou novou benzinovou pumpu. Původně mělo jít opět o funkčně hybridní řešení s restaurací a společenskou plochou otočenou do parku, z návrhu však ale nakonec sešlo. Subtilní společenský a veřejný rozměr ryze komerčních projektů se nehodil do tržního opojení raných 90. let. V roce 1992 vznikl návrh pozoruhodné intervence – vybudování dvou podsvícených vodních gejzírů na

pontonech na Labi před budovou muzea, které měly oslavit 80. výročí Kotěrovy fenomenální stavby. Z konce 90. let pochází velkorysý návrh multifunkční zástavby za Aldisem. Milan Rejchl se účastní také významných architektonických soutěží ve městě, v roce 2005 soutěže na dostavbu Gočárový úřadovny, dnes sídla Magistrátu,⁵² v roce 2014 soutěže na novou lávku přes Labe u Aldisu, kde navrhl rozhlednu s kavárnou. Oba projekty byly patrně příliš radikální, druhý na sebe nabíral dobře míněné funkce, které ale nejspíše příliš přesahovaly původní zadání.

Volná tvorba

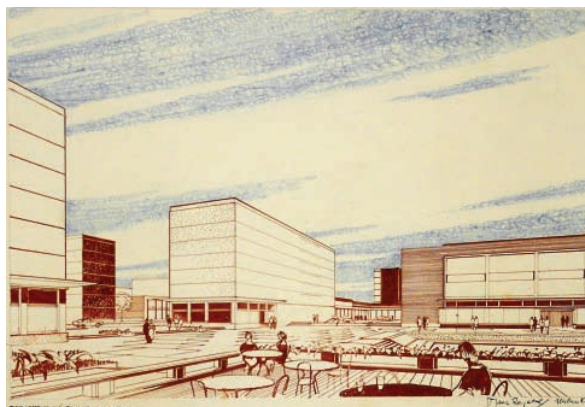
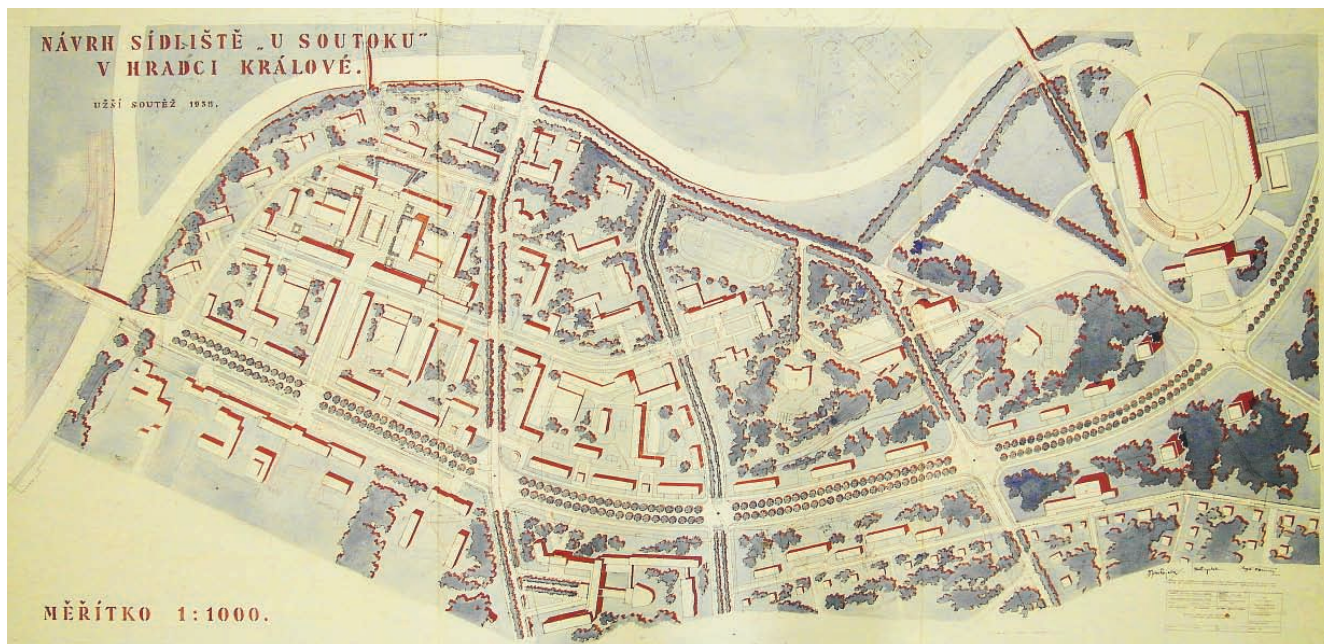
Těsné kontakty s výtvarnými umělci, stejně jako výtvarná činnost přítomná v rodinné tradici (ať už atkvíní či sběratelská, provozovaná hlavně strýcem Václavem ml.), přiměla Milana Rejchla k vlastní tvorbě. Od šedesátých let experimentoval s keramikou, jeho žánrová či zcela abstraktní díla nepopřou inspiraci tvorbou Děvany Mírové, Lýdie Hladíkové a Marie Rychlíkové, s nimiž byl v této době v kontaktu, později tvořil pod vlivem dcery Pavlín. Daleko intenzivnější vliv měl však na Rejchlova volnou tvorbu Jan Koblasa, s nímž Rejchla pojily přátelské vztahy od 60. let a přes něhož se dostal také k občasným setkáváním se skupinou Šmidrové.⁵³ Těsné sepětí architektury a výtvarného díla ukázal v projektech Kodešovy vily a hlavně dostavby motelu STOP, jehož fasádu upravil výtvarník Vladimír Kýn. V 60. letech se Rejchl setkával i s díly Mikuláše Medka. Rejchlova volná tvorba se dá rozdělit do několika oblastí. První tvoří především akvarely a kresby z cest, které svou narychlo skicovanou ležérností ukazují nevšední oblibu cestování i úctu k historické architektuře, která rovněž měla v rodině silnou tradici. Druhou oblast tvoří oleje, které jsou ryze abstraktního rázu nebo rozvíjejí druhý surrealistismus, ztělesněný Karlem Neprašem, s nímž se ve skupině Šmidrové rovněž setkával. Rejchlova volná tvorba je zrcadlem nevšedních vztahů a vazeb na přední české výtvarníky, má svou osobitou poezii a často i vtíp a odráží výtvarný talent, s nímž Milan Rejchl komponoval své architektonické návrhy. Jak vzpomínal Vojtěch Šalda, v Pražském projektovém ústavu mu byly proto svěřenovány všechny výtvarné skici řešených projektů.

- 1** K tomu srov. František Toman, Otec a synové Rejchlovi, *Architekt*, roč. 45, 1999, č. 10, s. 71–72
- 2** K tomu srov. Jakub Potůček, *Hrade Králové – Architektura a urbanismus 1895–2009*, Hradec Králové 2010, s. 9–10; nejnověji Jiří Slavík, *Královéhradecká pevnost*, Hradec Králové 2016
- 3** Srov. Jindřich Vybíral, „Česká“ versus „italská“ neorenesanční vila. Antonín Wiehl, Antonín Barvītius a jejich mecenáši, *Zprávy památkové péče*, roč. 74, 2014, č. 2, s. 83–90
- 4** Václav Rejchl ml., *Vzpomínky*, 1944, soukromý fond.
- 5** Jakub Potůček, Vila Otakara a Marie Klumparových. In Petr Uřlích (ed.), *Slavné vily královéhradeckého kraje*, Praha 2009, s. 41
- 6** Vznikly vily čp. 461 a na Novém Hradci čp. 440 a 38. Srov. Ladislav Zikmund-Lender, *Tři generace architektů*, Hradec Králové 2012, s. 24–25, 27–29
- 7** Tzv. vila Anička, srov. SOKA Hradec Králové, místopisná dokumentace k čp. 492
- 8** Srov. Marcel Pencák, *Hradecký architekt Vladimír Fultner ve spleti české moderny*, Brno 2013, s. 25–41
- 9** Václav Rejchl ml., *Vzpomínky*, 1944, soukromý fond.
- 10** Jakub Potůček, Dopis Jana Kotěry Františku Ulřichovi ze dne 25. ledna 1910 v souvislosti se soutěžním plánem na regulaci Labské a Orliční kotliny v Hradci Králové v roce 1909, *Umění*, roč. LVII, 2009, č. 3, s. 282–286
- 11** Srov. SOKA Hradec Králové, místopisná dokumentace k čp. 545
- 12** K tomu srov. Salma Soppe, Hradecký osud architekta Bohumila Waiganta, *Královéhradecko*, roč. 7, 2010, s. 374
- 13** Marie Benešová, František Toman, Jan Jakl, *Salón republiky*, Hradec Králové 2000, s. 92
- 14** *Hradec Králové: Přehled desetileté práce*, Hradec Králové 1934, s. 49
- 15** Ladislav Zikmund-Lender, Génius průměrnosti: Jindřich Freiwald v Hradci Králové, *Monumenta Vivent: sborník NPÚ v Josefově*, 2015, roč. 4, s. 93–101
- 16** *Kraj královéhradecký XVI*, 6. 1. 1925, s. 10
- 17** Ing. arch. Václav Rejchl, *Osvěta lidu*, roč. XXXVII., 1934, příloha, s. 2
- 18** Markéta Svobodová, *Krematorium v procesu sekularizace českých zemí 20. století*, Praha 2013, s. 101–105
- 19** *Hradec Králové: Přehled desetileté práce*, Hradec Králové 1934, s. 16; Marie Benešová,
- František Toman, Jan Jakl, *Salón republiky*, Hradec Králové 2000, s. 90
- 20** Jakub Potůček, *Hradec Králové – Architektura a urbanismus 1895–2009*, Hradec Králové 2010, s. 88–89
- 21** K otevření hradeckého nádraží, *Kraj královéhradecký*, roč. 1935, č. 34, s. 5
- 22** K tomu srov. Ladislav Zikmund-Lender, *Architektura a urbanismus*. In Jiří Zikmund (ed.), *Fotoalbum města Hradce Králové 1945–1989*, Hradec Králové 2015, s. 14; Ladislav Zikmund-Lender, „Žitřek stavíme dnes“: *Architektura a urbanismus Hradce Králové v letech 1945–1989*, *Monumenta Vivent: sborník NPÚ v Josefově*, 2015, roč. 4, s. 77–91
- 23** Srov. Ladislav Zikmund-Lender, *Tři generace architektů*, Hradec Králové 2012, s. 107
- 24** Srov. Ladislav Zikmund-Lender (ed.), *Experimentální sídliště Invaoidovna*, Praha 2014
- 25** Jiří Voženílek, *Bydlení v Československu*, Praha 1958, s. 19
- 26** Jiří Hruža, Praha dneška a zítřka, *Architektura ČSR*, roč. 1965, č. 1, s. 16
- 27** Marie Rychlíková, Dělalý jsme všechno, co šlo. In Ladislav Zikmund-Lender (ed.), *Experimentální sídliště Invaoidovna*, Praha 2014, s. 114
- 28** Matyáš Kracík, Hotel Olympik, In *Tamtěž*, s. 74–83
- 29** Michaela Janečková, *Smutek ze síní. Nástin vývoje smutečních síní v Čechách a na Moravě*, <http://galerienashledanou.blogspot.cz/2010/06/smutek-ze-sini-nastin-vyvoje-smutečních.html>, cit. 8. 1. 2016
- 30** K tomu srov. Marcela Hanáčková, Dolní centrum Liberce, symposium o volném času a obchodní středisko Ještěd. In Rostislav Švácha (ed.), *Síal*, Olomouc 2010, s. 74–83.
- 31** Milan Rejchl, *Rodinné domy, Domov*, 1966, č. 5, s. 49–51
- 32** Jiří Lasovský, Místo pro nízkopodlažní zástavbu, *Architektura ČSR*, 1976, s. 404
- 33** Umění spolupráce: Rozhovor s Milanem Rejchlem. In Ladislav Zikmund-Lender (ed.), *Experimentální sídliště Invaoidovna*, Praha 2014, s. 112
- 34** Radomíra Sedláková, Vila Jana Kodeše. In Petr Krajčí a kol., *Slavní pražské vily*, Praha 2008, s. 180
- 35** <http://artycok.tv/lang/cs-cz/online-exhibition/motel-stop>
- 36** Oldřich Ševčík; Ondřej Beneš, *Architektura 60. let: „zlatá šedesátá léta“ v české architektuře 20. století*, Praha 2009, s. 193
- 37** Srov. Milena Nyklová, Nový hotel v Krkonoších, *Domov*, roč. 25, 1985, č. 4, s. 26
- 38** *Tamtěž*, s. 27
- 39** Srov. Milena Bartlová, Pavel Karous, *Podnět na zapsání Hotelu Praha do seznamu nemovitých kulturních památek*, 19. 3. 2013; Hedvika Křížová, Hotel Praha. Od architektonické soutěže po jeho uměleckou a uměleckořemeslnou výzdobu, *Staletá Praha*, roč. 2013, č. 1, s. 91–107; Milena Bartlová; Pavel Karous; Ladislav Zikmund-Lender, *Hotel Praha*, Praha 2016, vyjde.
- 40** Srov. Pavel Karous, Zničením Hotelu Praha se minulostí nezbavíme, naopak, *Respekt*, <http://www.respekt.cz/fokus/znicenim-hotelu-praha-se-minulosti-nezbavime-naopak>
- 41** Hedvika Křížová, Hotel Praha. Od architektonické soutěže po jeho uměleckou a uměleckořemeslnou výzdobu, *Staletá Praha*, roč. 2013, č. 1, s. 106
- 42** Srov. plány v archivu Milana Rejchla
- 43** Jan Rejchl, *Domy obchodu*, Brno 1946, s. 7
- 44** Jan Rejchl; Hana Stašková, *Harmonie architektonického díla. Dílčí úkol výzkumu Architektonická kompozice*, Praha 1953, s. 1
- 45** *Tamtěž*, s. 8
- 46** Milan Rejchl, *Optimalizace podmínek architektonického návrhu středisek standardní občanské vybavenosti vnkovských sídel*, Praha 1983, s. 85
- 47** Srov. dokument *Chrám peněz*. <http://artycok.tv/lang/cs-cz/26306/chramy-penez-temples-money>
- 48** Milan Rejchl, Jak docílit vyšší energetické úspornosti staveb: Lapače tepla v rodinném bydlení, *Stavebnictví a interiér*, 2005, č. 1, s. 20
- 49** *Tamtěž*, s. 20
- 50** Ladislav Zikmund-Lender, *Tři generace architektů*, Hradec Králové 2012
- 51** K tomu více srov. Ladislav Zikmund-Lender, Měřítka města: Hradec Králové v architektonické teorii a praxi Václava ml. a Jana Rejchlových, *Východočeské listy historické*, roč. 34, 2014, zvl. s. 161; srov. též Ladislav Zikmund-Lender, „Žitřek stavíme dnes“: *Architektura a urbanismus Hradce Králové v letech 1945–1989*, *Monumenta Vivent: sborník NPÚ v Josefově*, 2015, roč. 4, s. 87–89
- 52** Výsledky soutěže nebyly realizované. Vítězem byl ateliér Archteam. Srov. Jakub Potůček, *Hrade Králové – Architektura a urbanismus 1895–2009*, Hradec Králové 2010, s. 132
- 53** K tomu srov. Bedřich Dlouhý; Jan Koblasa, *Šmidrové: Jednou Šmidrou, Šmidrou navěky*, Praha 2005

**1957 PROFESOŘI FAKULTY ARCHITEKTURY
A POZEMNÍHO STAVITELSTVÍ ČVUT JIŘÍ ŠTURSA, JAROSLAV
PAROUBEK, SPOLUŽÁCI M. MÍŠEK, J. FIKAR A B. ČEPEK**

kresba

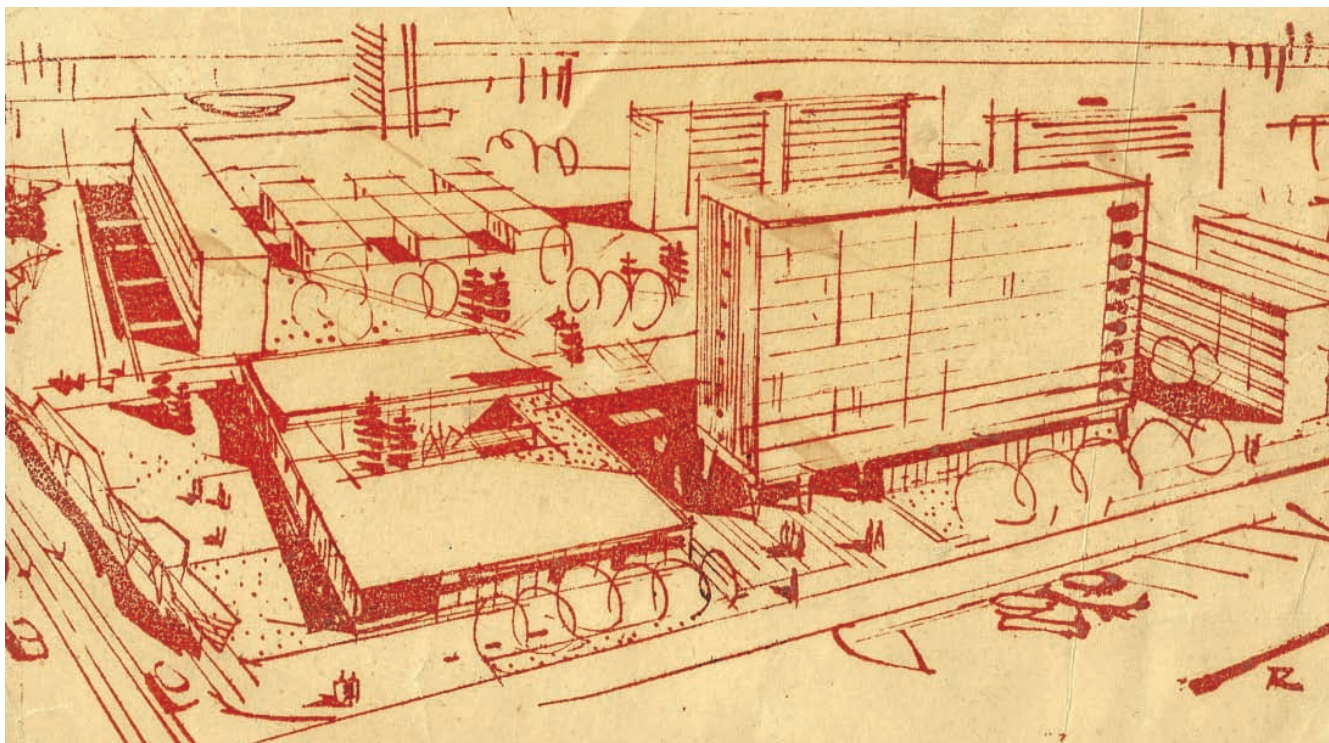

1958-1959 SÍDLIŠTĚ U SOUTOKU

Hradec Králové, soutěž, s Janem Rejchlem, nerealizováno

1960-1961 ROZHLAS A DIVADLO

Hradec Králové, soutěž, s Janem Rejchlem, Karlem Schmiedem, Janem Zídkou a Břetislavem Petránkem, nerealizováno

1958–1968

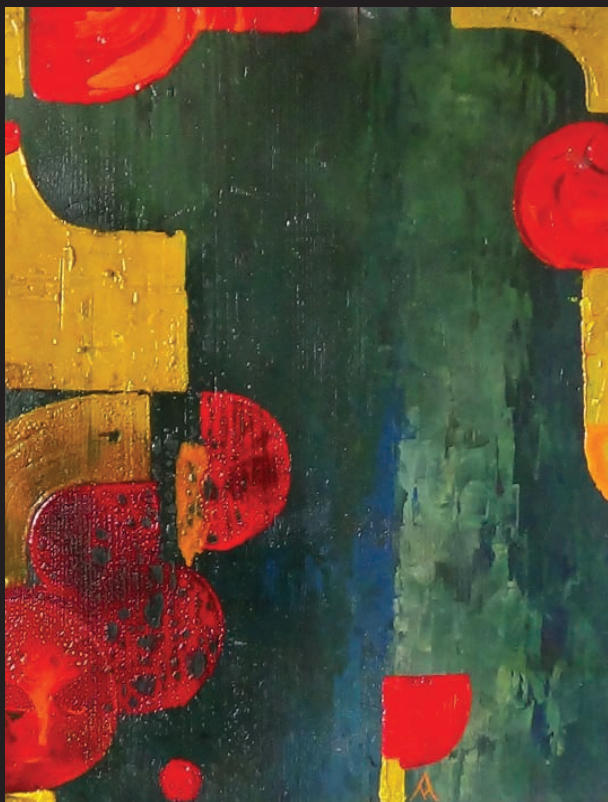
11

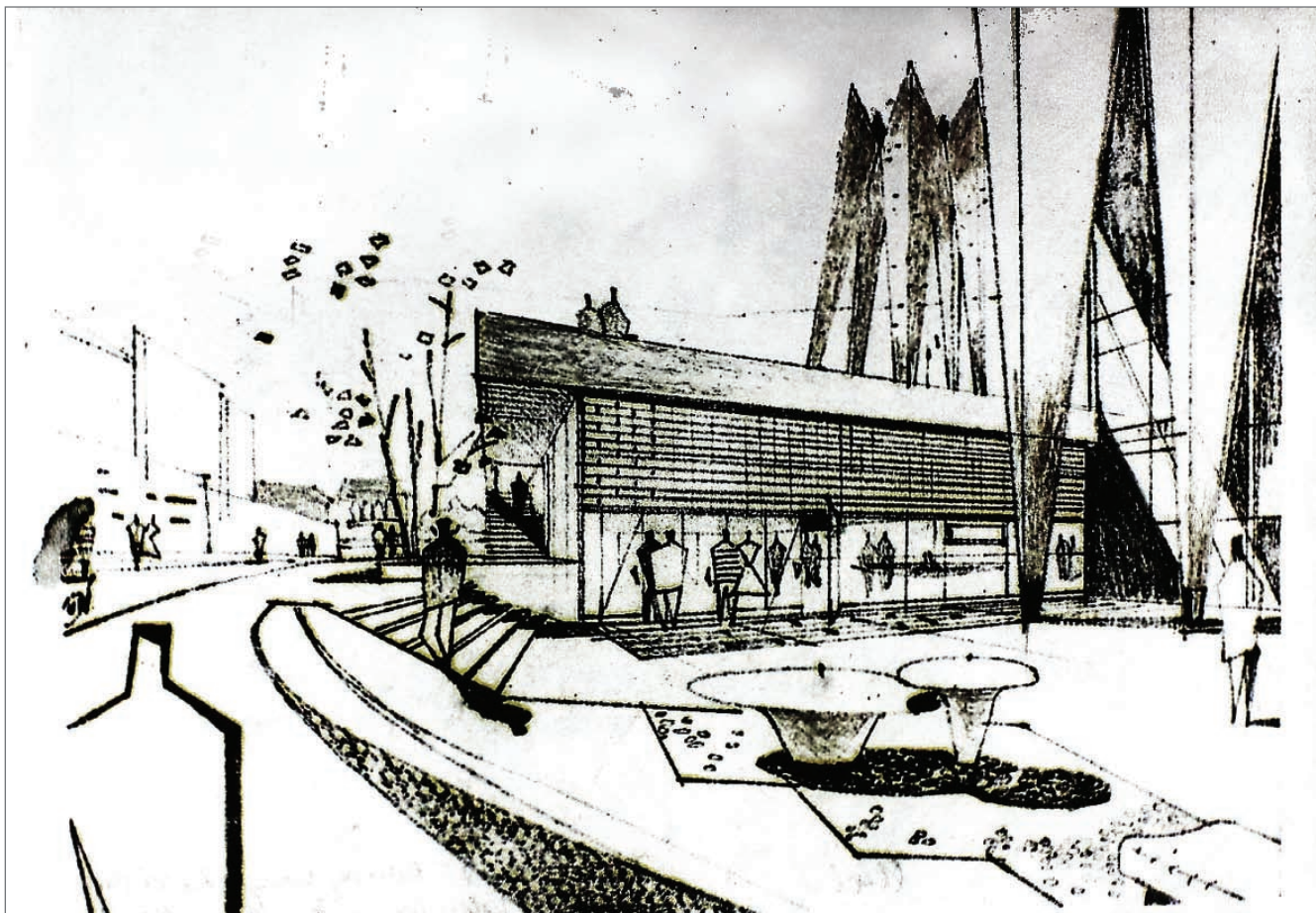
1958–1968 EXPERIMENTÁLNÍ SÍDLIŠTĚ INVALIDOVNA

Praha-Karlín, s Vojtěchem Šaldou, Josefem Polákem, Janem Zeleným, Jiřím Novotným
a Františkem Šmolíkem, centrum občanské vybavenosti s Josefem Zemanem (statika),
realizováno

12 1962-1963

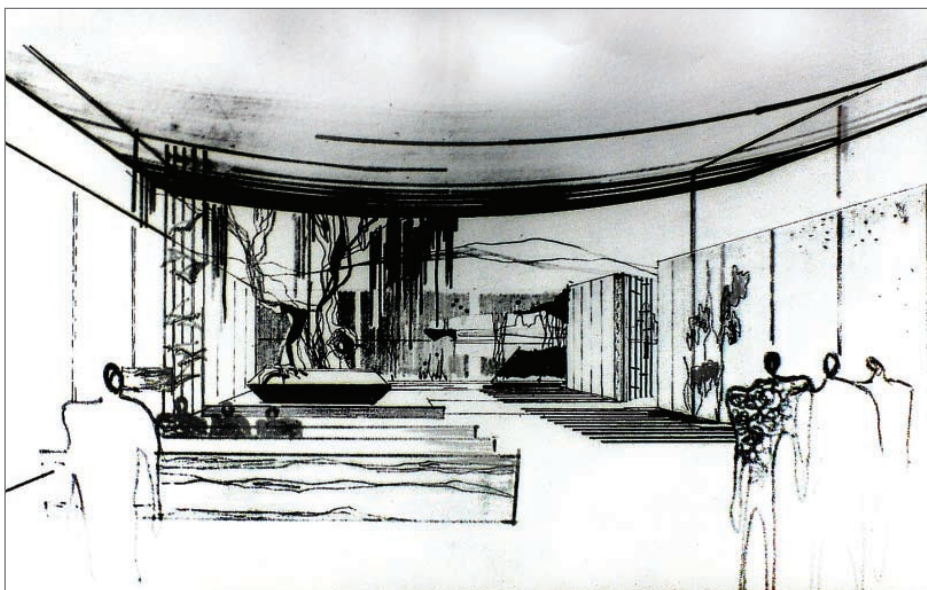
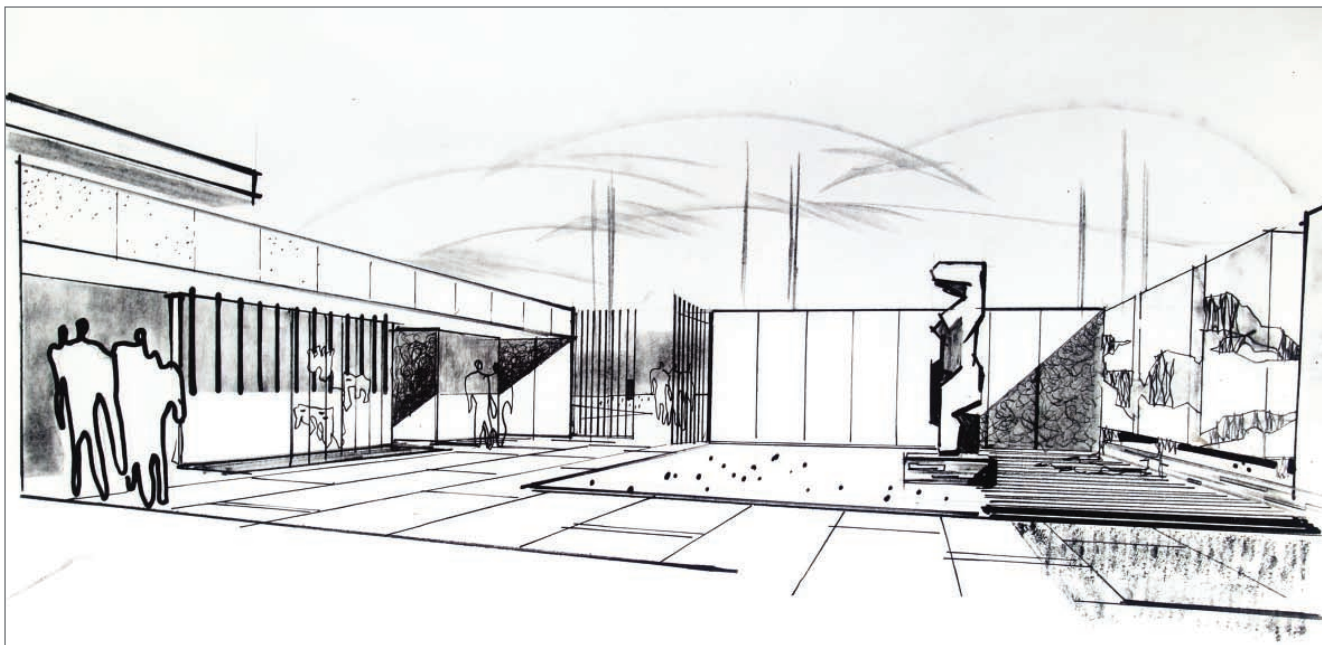
1962 TORSO I.
1963 TORSO II.
oleje na desce

13 1963

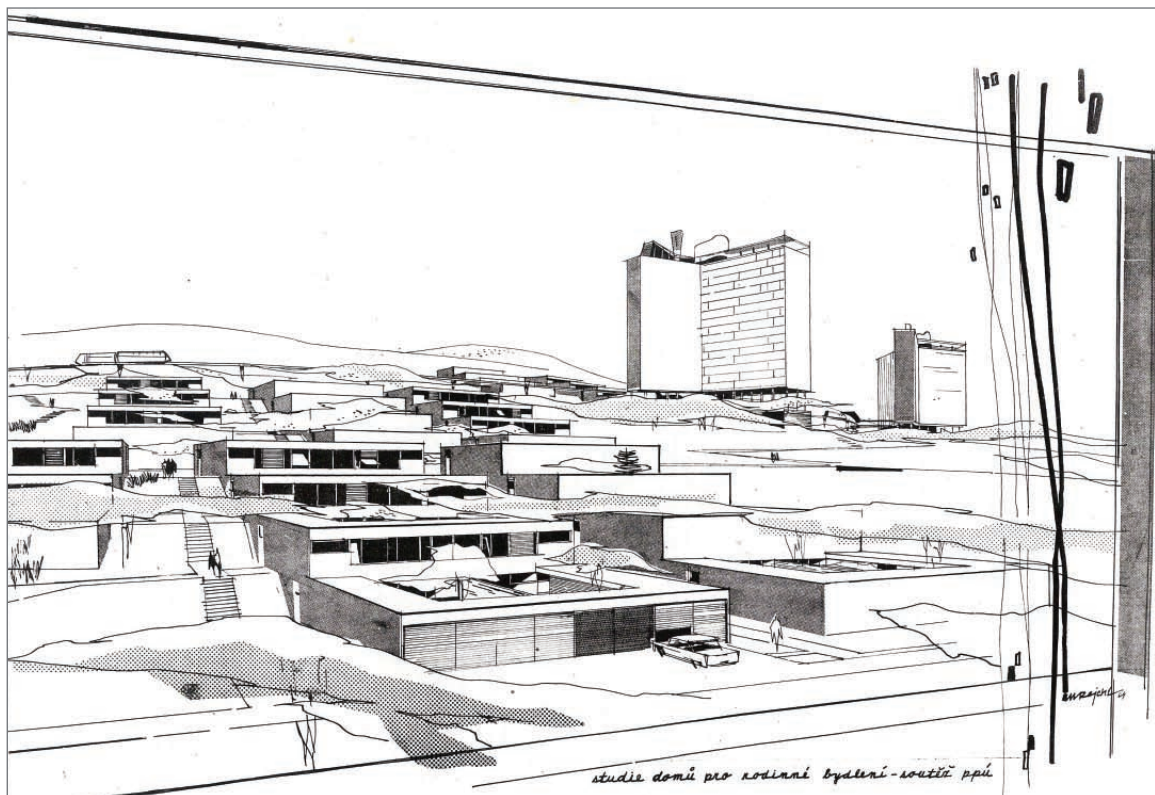
1963 VŘÍDELNÍ KOLONÁDA

Karlovy Vary, soutěž, s Janem Rejchlem a Dagmar Rejchlovou, nerealizováno

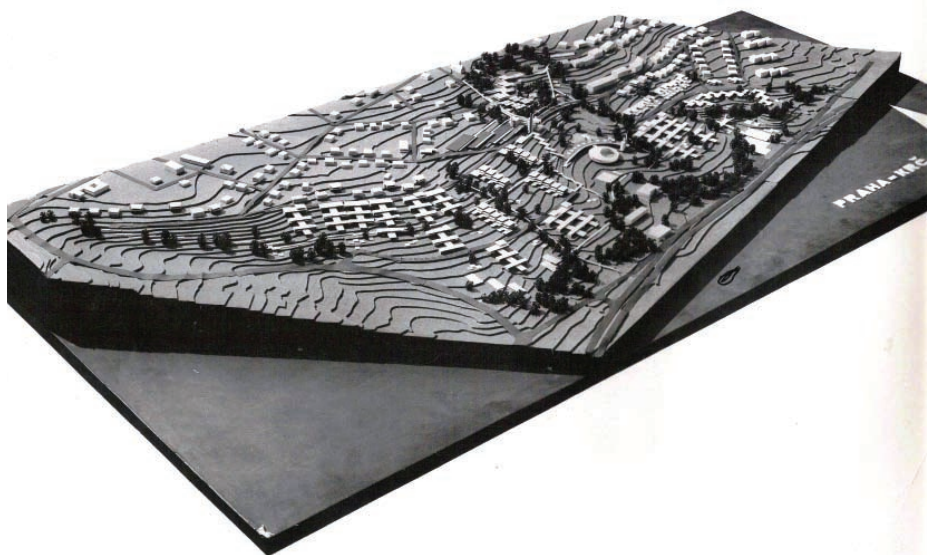
1963 SMUTEČNÍ SÍNĚ

Typový projekt, soutěž, s Josefem Polákem, Vojtěchem Šaldou a Janem Zeleným, nerealizováno

1966

15

1966 TERASOVÉ DOMY

Praha-Krč, soutěž,
rozpracování
s Květoslavem
Příbylem, nerealizováno

1967 JIŽNÍ CENTRUM MĚSTA

Liberec, mezinárodní symposium SIAL, s Janem Zeleným, Janem Koblasou
a Václavem Havlem, nerealizováno

1968 ZRANĚNÝ SRPEN
olej na desce

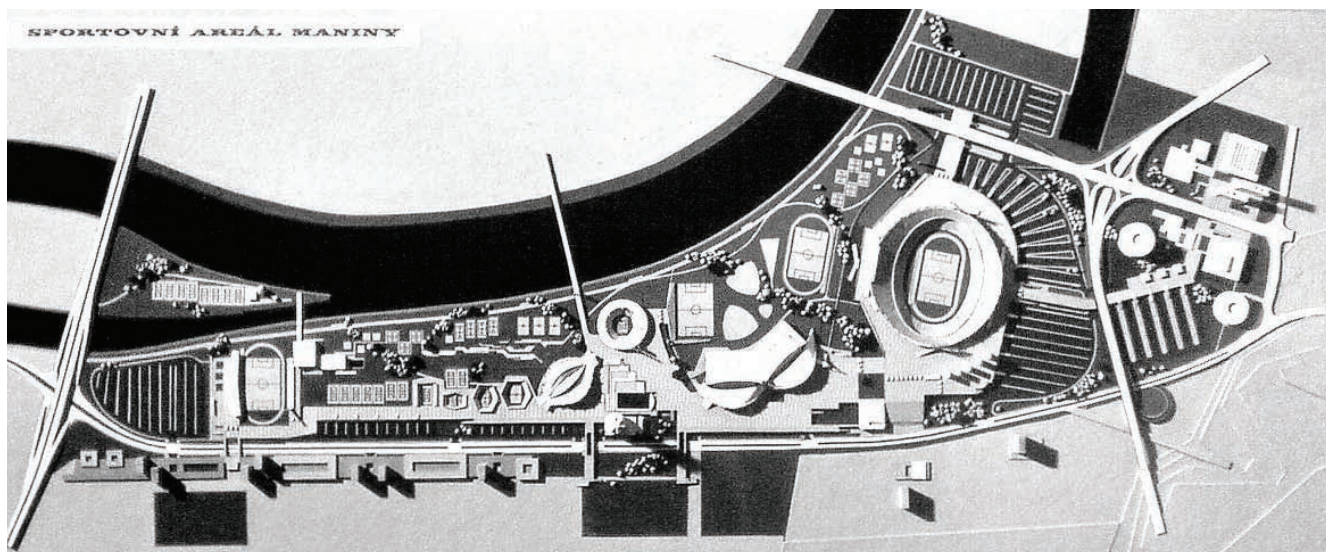

1968-1970 HOTEL OLYMPIK

Praha-Karlín, s Vojtěchem Šaldou, Josefem Polákem, Janem Zeleným, Františkem Bäumeltem, realizováno

1971 OLYMPIJSKÝ STADION

Praha-Karlín, Maniny, soutěž s Radkem Černým, Bohumilem Křížem a Evou Návesníkovou, nerealizováno

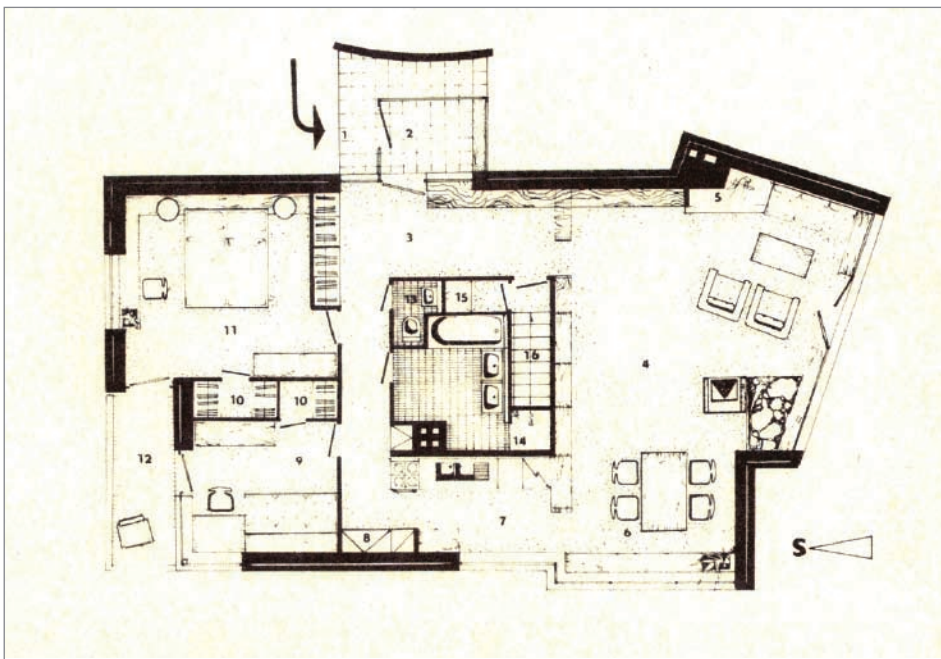
1972 RODINNÝ DŮM

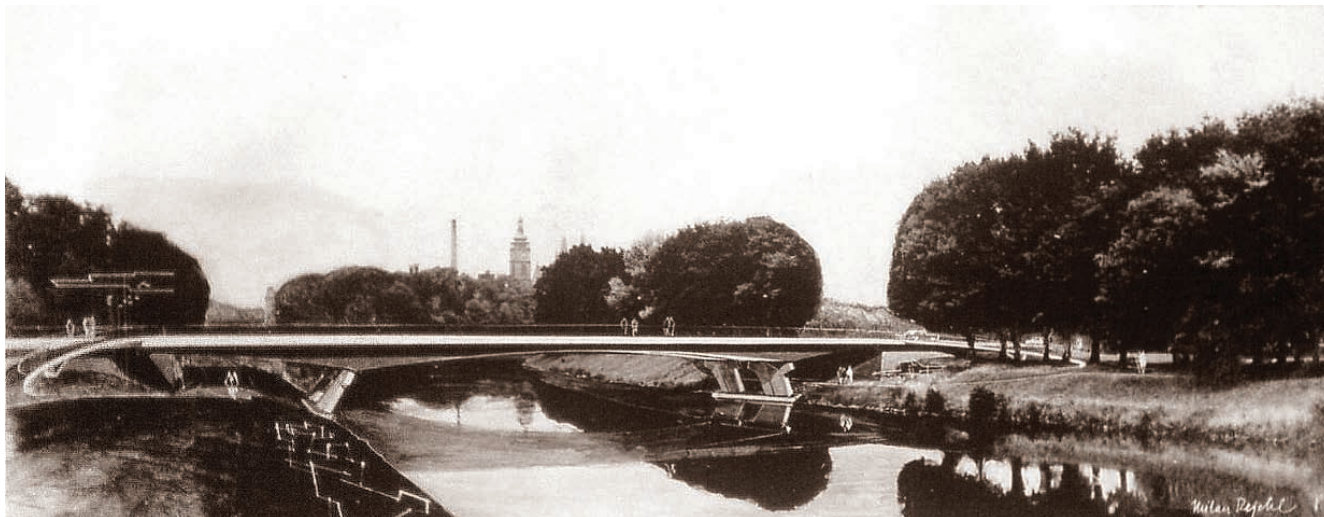
Praha-Dejvice,
realizováno

1968 RODINNÝ DŮM

Praha-Podolí,
realizováno

1972-1973 MOST

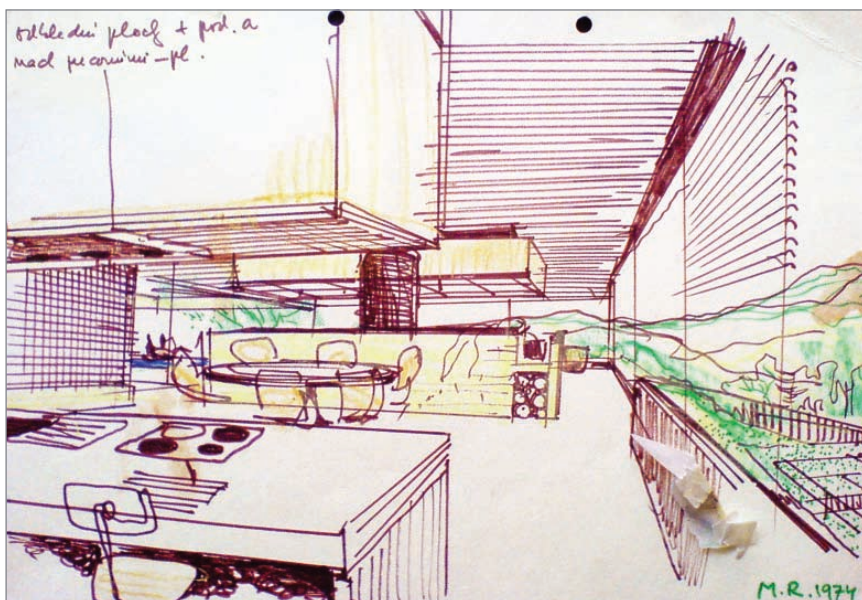
Hradec Králové, s Jiřím Schwallerem (statika)
a Karlem Dahinterem (realizační projekt), realizováno

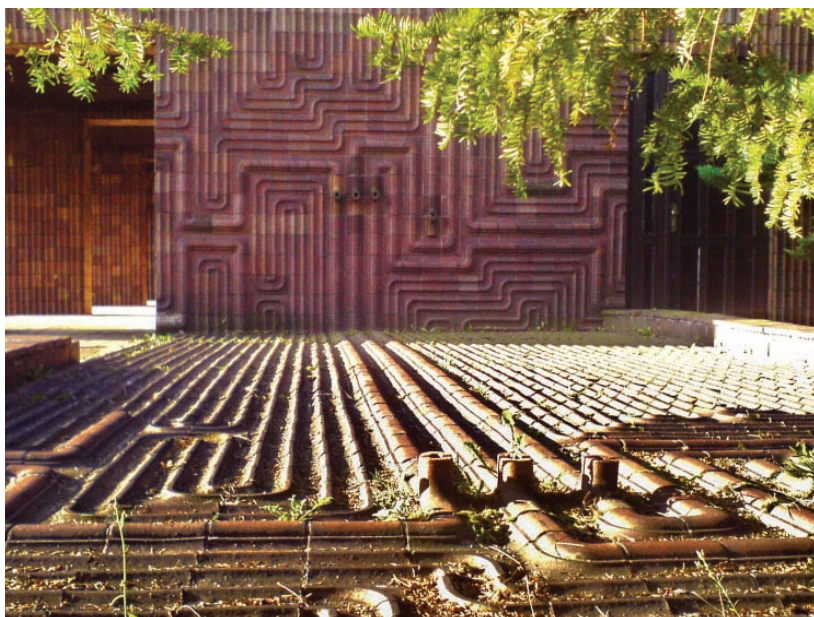
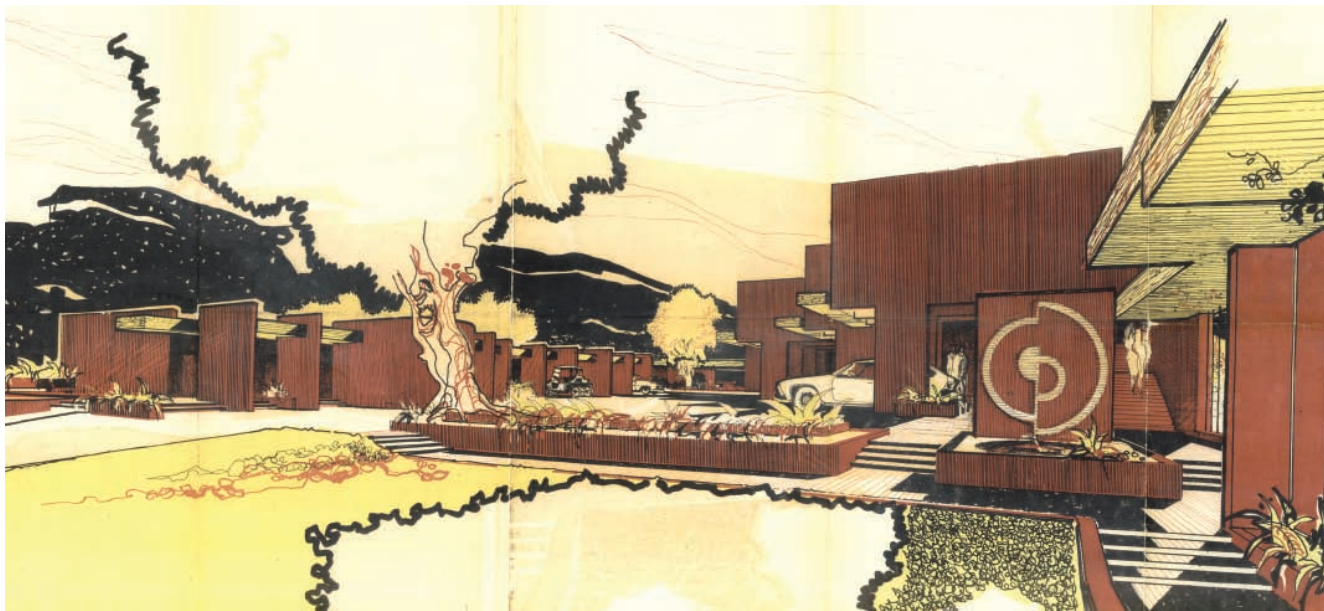

1973-1974

21

1973-1974 VILA
ING. JANA KODEŠE
 Praha-Dejvice, realizováno

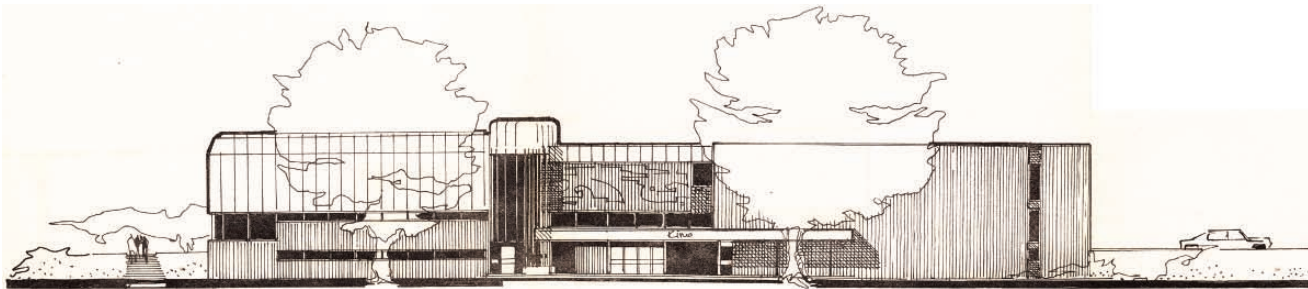

1974 DOSTAVBA MOTELU STOP

Praha-Motol, s Květoslavem Přibylem a Vladimírem Kýnem (výtvarné řešení), realizováno

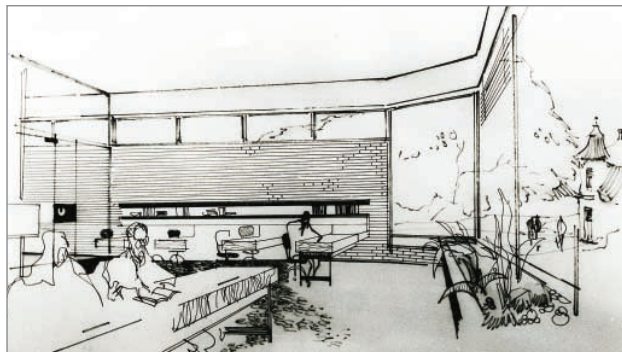
1974 HOTEL NA PLÁŽI

Jemen, soutěž, s Květoslavem
Příbylem, nerealizováno

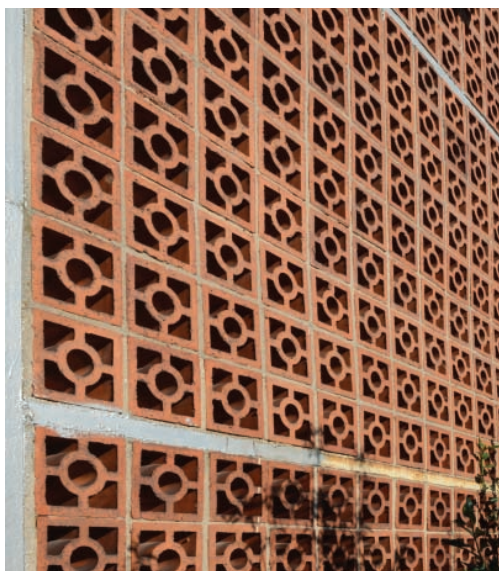
1974 KULTURNÍ DŮM

Lázně Bělohrad, s Janem Rej-
chlem, nerealizováno

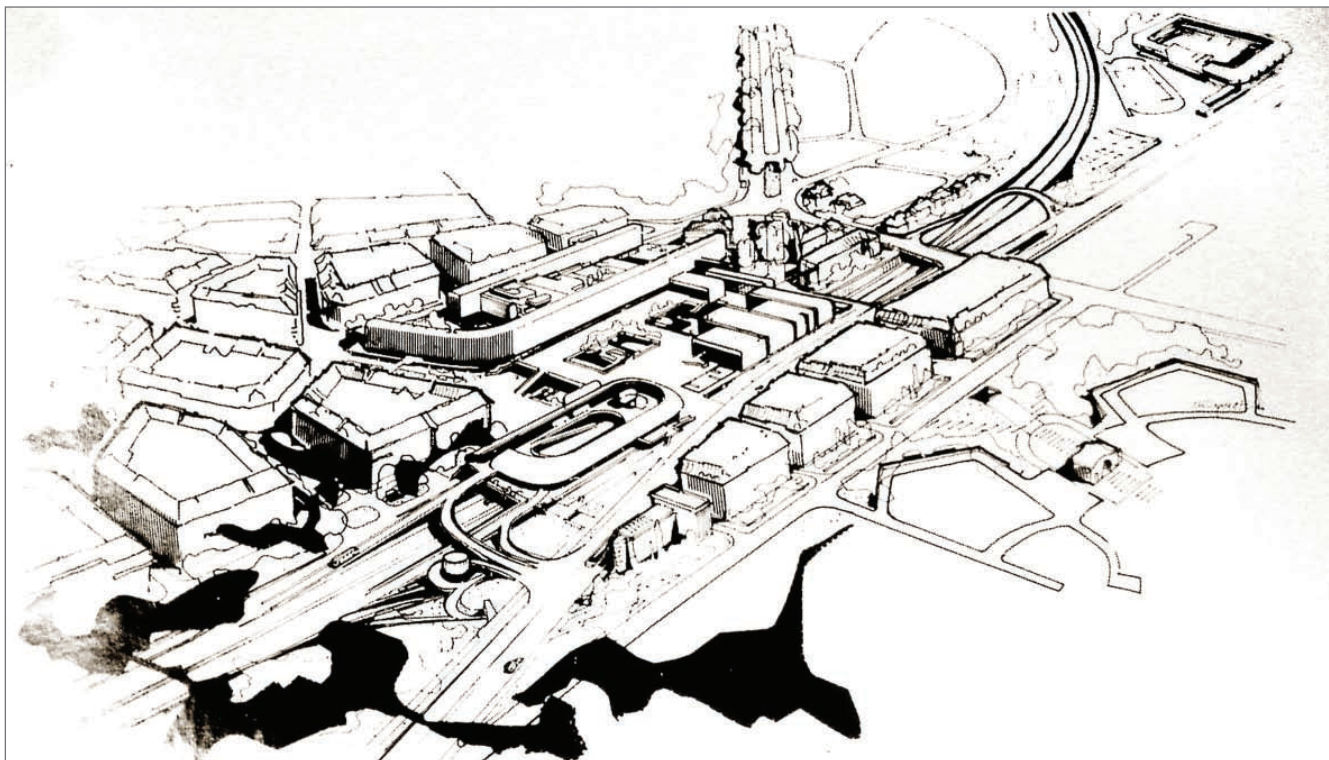
1974

24

1974 STĚNA PETROF

Hradec Králové, Nový Hradec Králové,
s Janem Rejchlem, realizováno

1974-1975

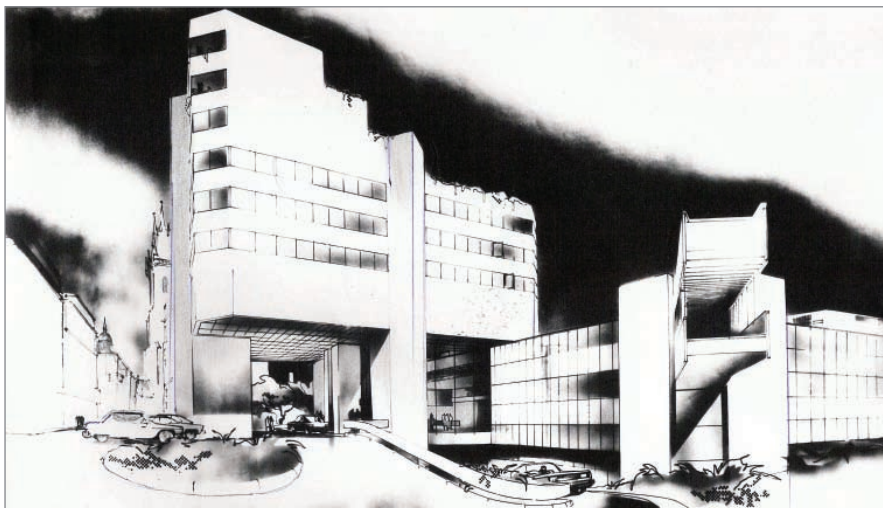
25

1974-1975 MULTIFUNKČNÍ DOPRAVNÍ CENTRUM HRADČANSKÁ
 Praha-Buebeneč, s Janem Žižkovským, nerealizováno

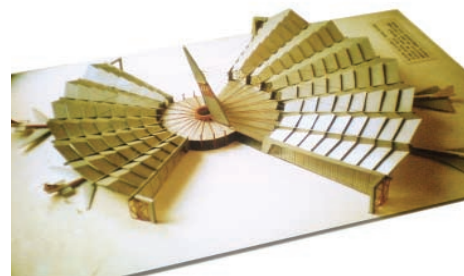

1976 — samostatný
návrh v PPÚ

1976–1986 KONSOLIDAČNÍ AGENTURA

Praha-Holešovice, od 1982 s Josefem Pospíšilem, Martinem Perlíkem, Karlem Čermákem, Janem Babinským, realizováno

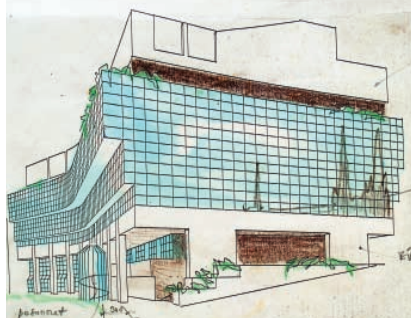
1985 — oceněný studentský
návrh Rejchlova studenta
Patrika Kotase na hangár
pražského letiště

1982 — návrh konsolidační
agentury vypracovaný se stu-
denty na FA ČVUT

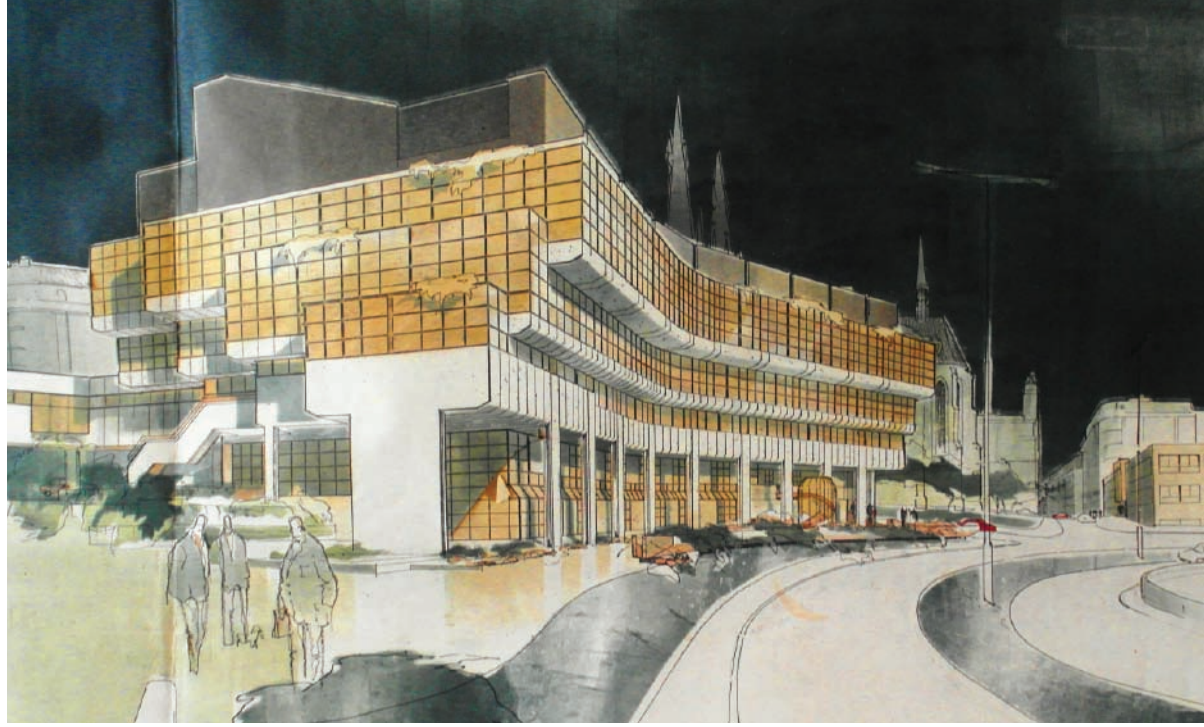
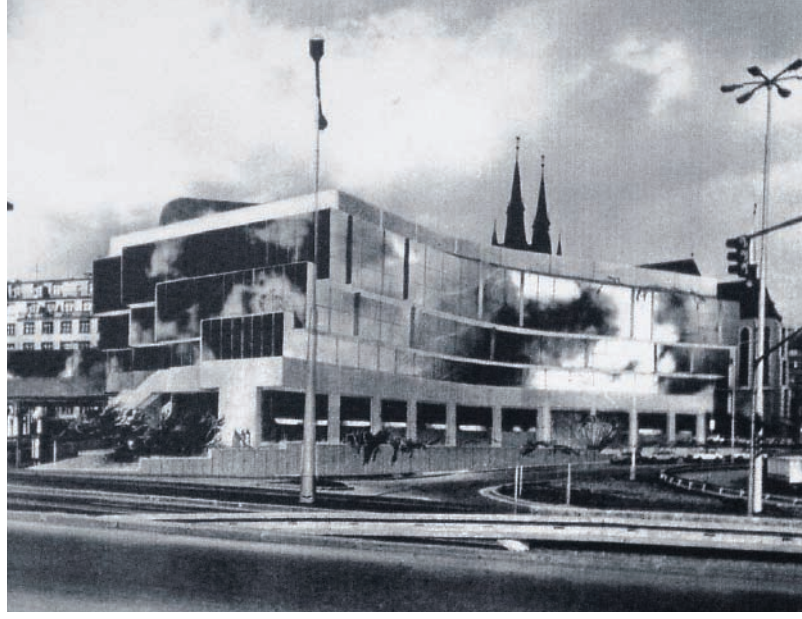
1985 — návrhy pro Keramoprojekt,
kde Jan Babinský vypracoval realizační projekt.

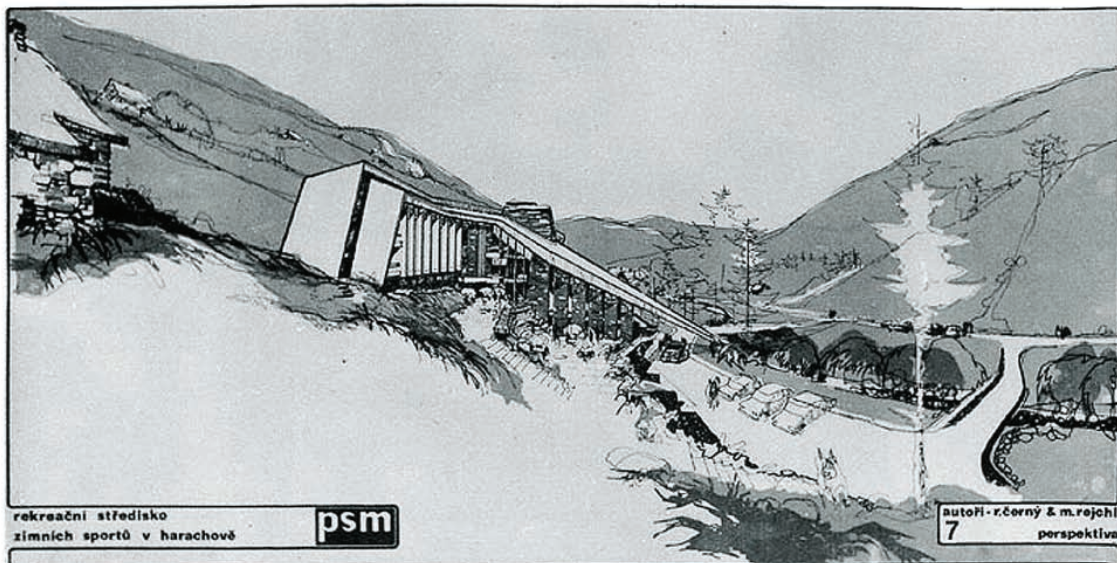
realizace

1985

1985

1982 STŘEDISKO ZIMNÍCH SPORTŮ

Harrachov, s Radko Černým, Vladimírem Pýchou (realizační projekt), Vladimírem Kýnem a Josefem Wagnerem (výtvarná díla), realizováno

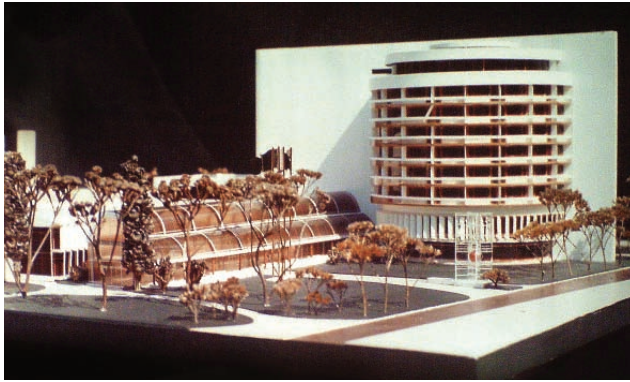
1982-1983 HOTEL URAN

Harrachov, realizováno

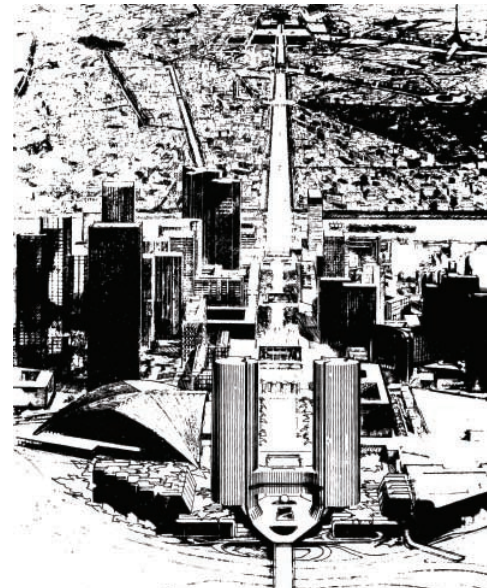
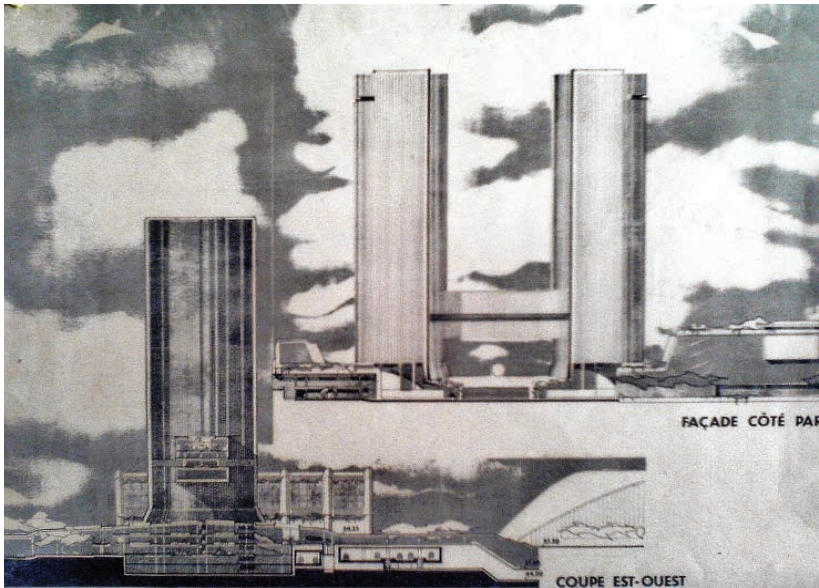
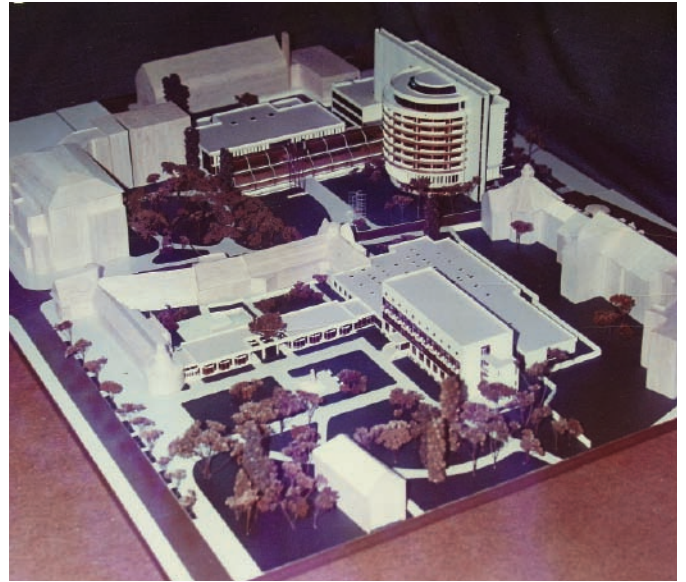

1980 OBCHODNÍ STŘEDISKO

Harrachov, nerealizováno

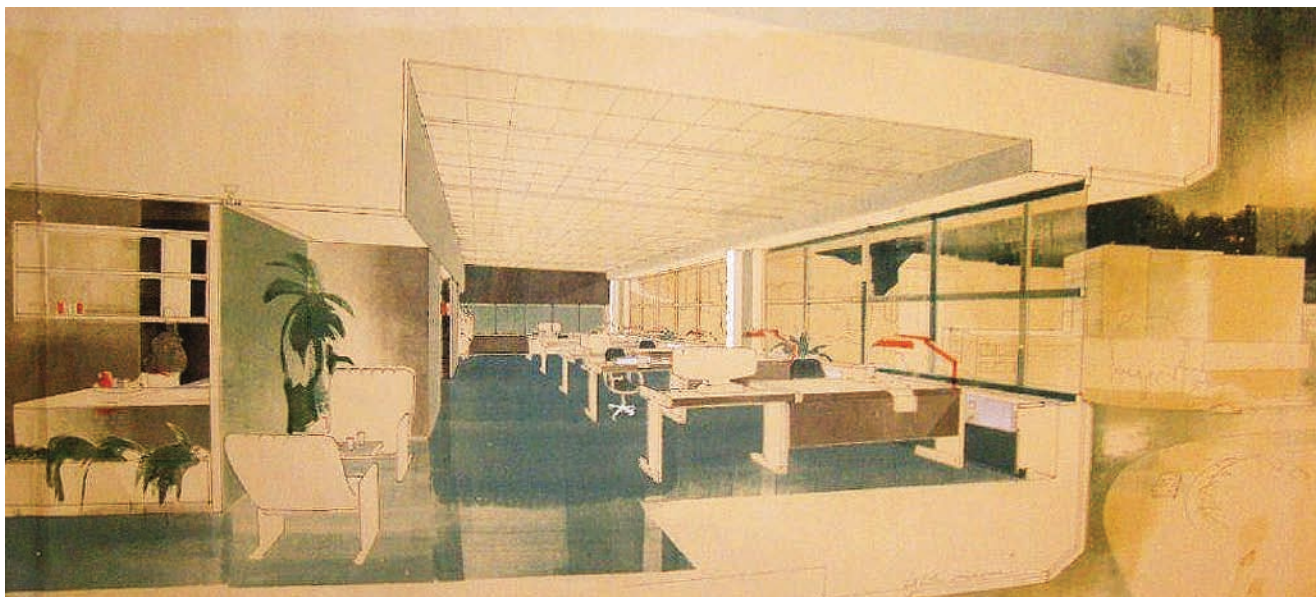
**1981 LÁZEŇSKÝ HOTEL
S KOLONÁDOU**
Poděbrady, nerealizováno

1981 TÊTE LA DÉFENSE
Paříž, soutěž, nerealizováno

1987

30

1987 INTERIÉRY KONSOLIDAČNÍ AGENTURY
Praha-Holešovice, realizováno

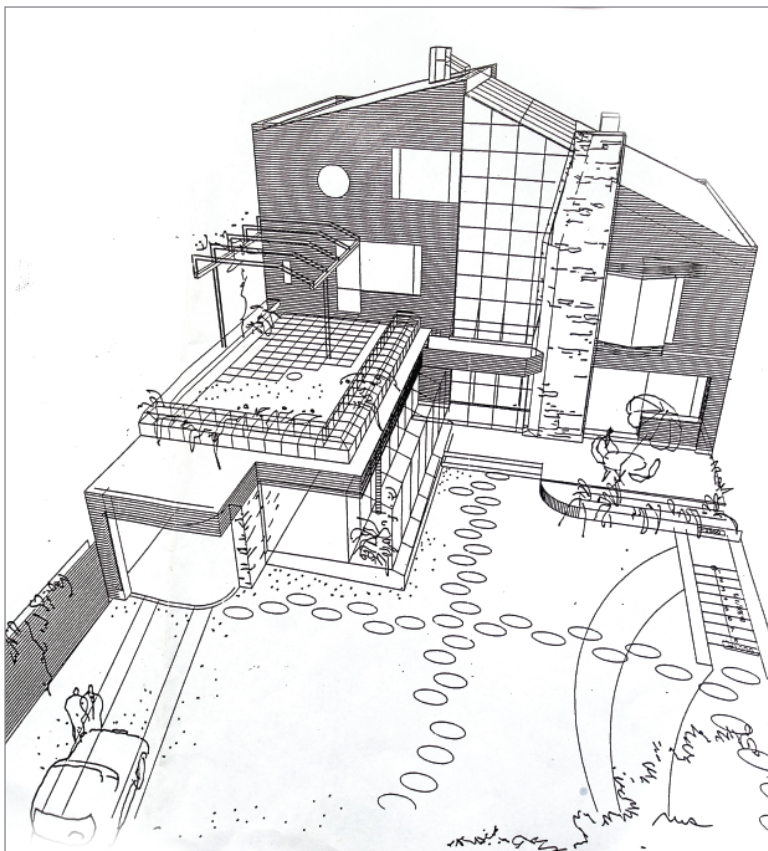

1992

31

1992 REKONSTRUKCE RADNICE

Hradec Králové, soutěž, nerealizováno

1992 VILA

Praha-Hostavice, realizováno

1989 VILA S DVOU- PODLAŽNÍM SOLÁRNÍM SKLENÍKEM

Praha-Smíchov, realizováno

1992–1994 HOTEL PYRAMIDA

Františkovy Lázně, s Josefem Pospíšilem, realizováno

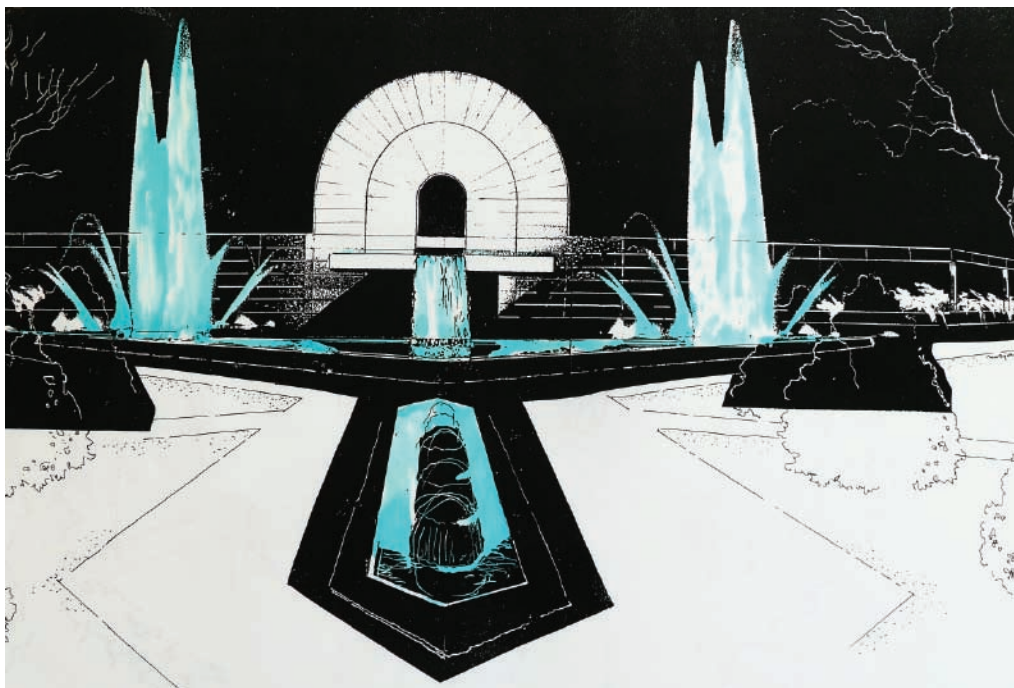

Návrh plakety pro
Plzeňský Prazdroj
keramika s engobou

1994 ÚPRAVY PLZEŇSKÉHO PRAZDROJE, RESTAURACE

Plzeň, s Janem Janatkou (statika), realizováno

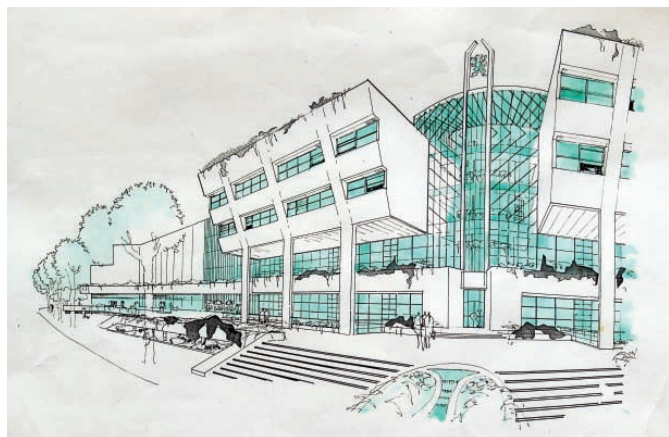
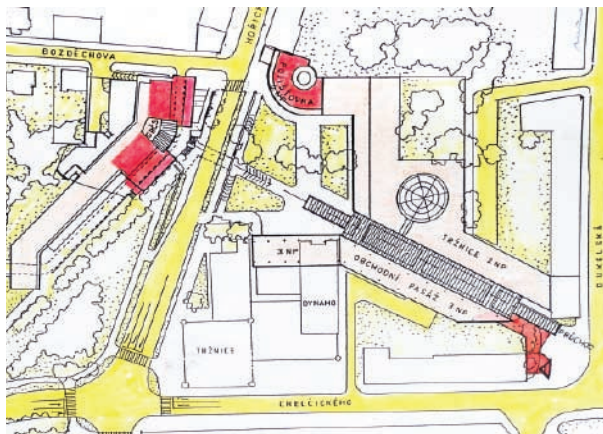
1994 NÁVRH ÚPRAVY SADŮ 5. KVĚTNA

Hradec Králové, s Janem Koblasou (výtvarná díla), nerealizováno

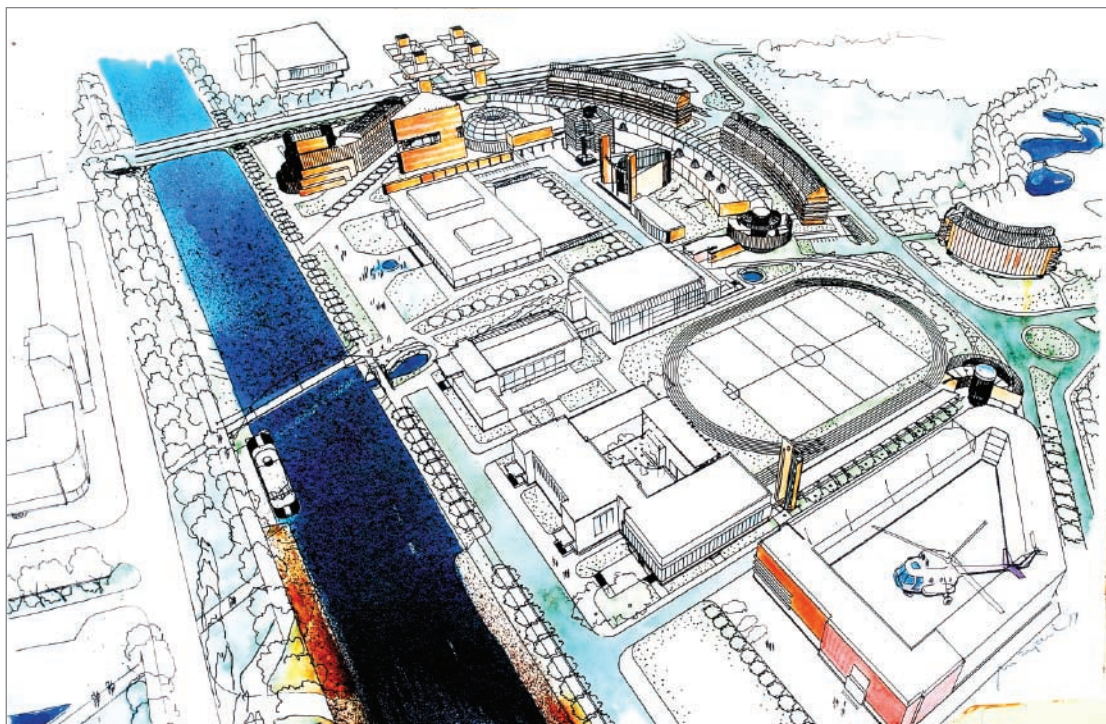
1999 BENZINOVÁ PUMPA

Hradec Králové, s Ivo Rejchlem, realizováno

1994 ČESKÁ NÁRODNÍ BANKA A NÁVAZNÝ URBANISMUS

Hradec Králové, soutěž, nerealizováno

1998 URBANISTICKÁ STUDIE ÚZEMÍ ZA ALDISEM

Hradec Králové, nerealizováno

2001 DIALOG, olej na plátně
2001 HLAVA, keramika s engobou

2007 DVA KONKURENTI
olej na plátně

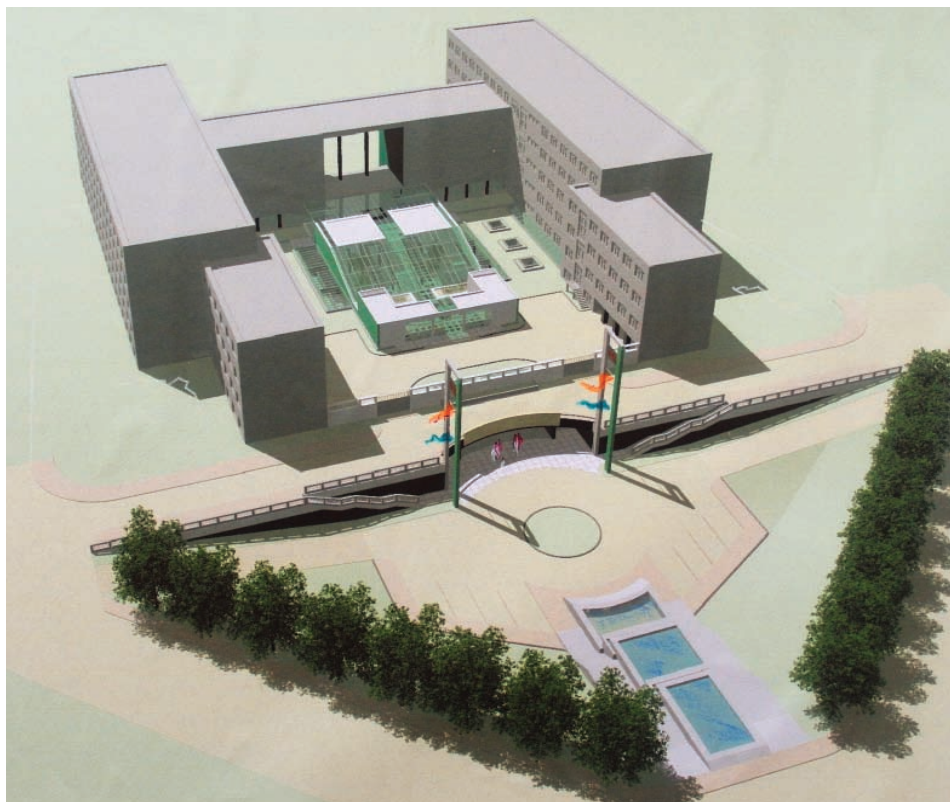
2003-2005 DVĚ VILY

Praha-Dejvice, Malá Šárka, realizováno

2005 ČINŽOVNÍ VILA DŮM

Praha-Braník, s Ivo Rejchlem, realizováno

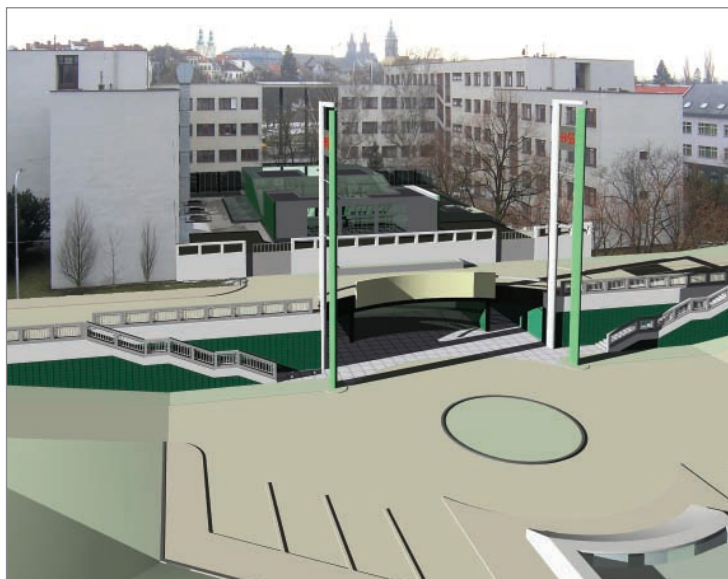

2005

39

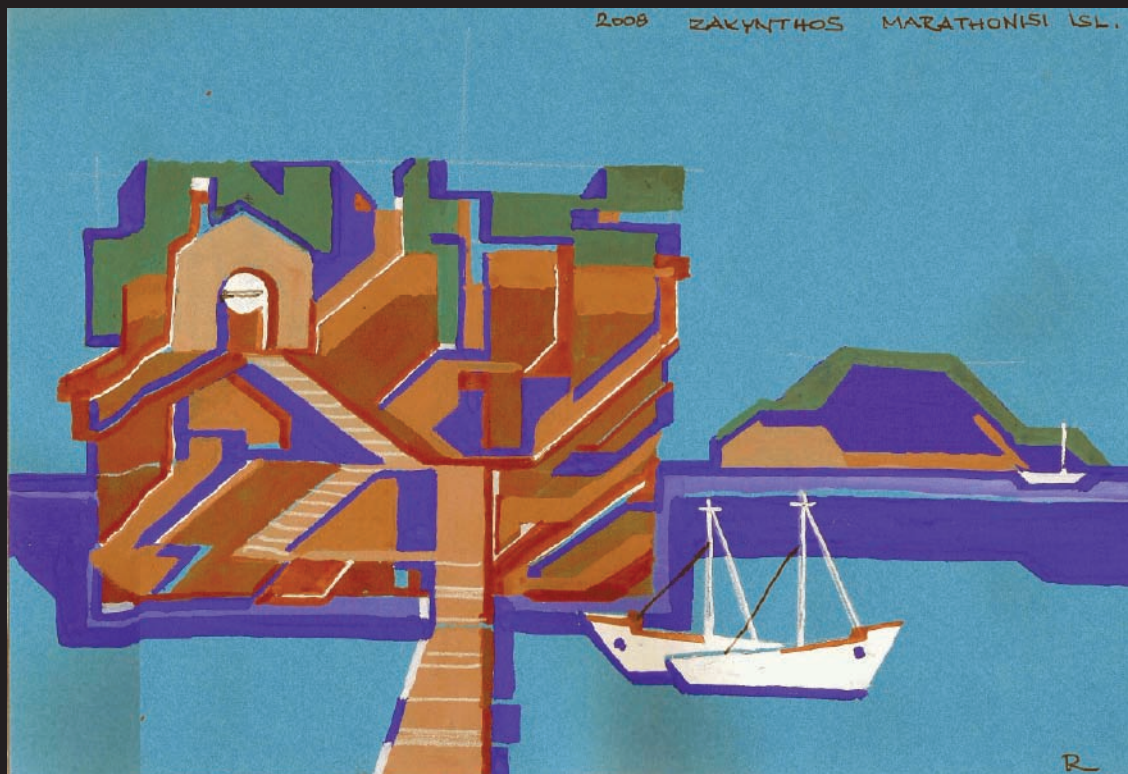
2005 ÚPRAVA BUDOVY MAGISTRÁTU

Hradec Králové, soutěž,
s Romanem Voborníkem,
nerealizováno

2006 SIDI BOU SIDE, TUNIS, kvaš
2009 MOŘSKÁ KRAJINA, olej na desce

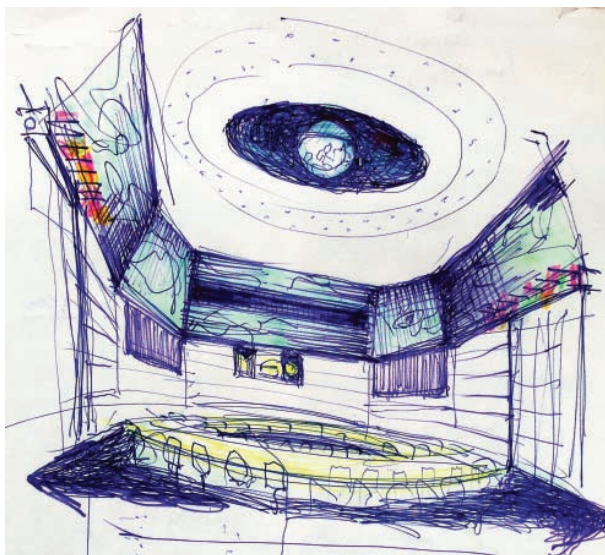
2008

41

2008 ZAKYNTHOS
kvaš

2008 BÁRKY NA
POBŘEŽÍ ATTIKY
olej na plátně

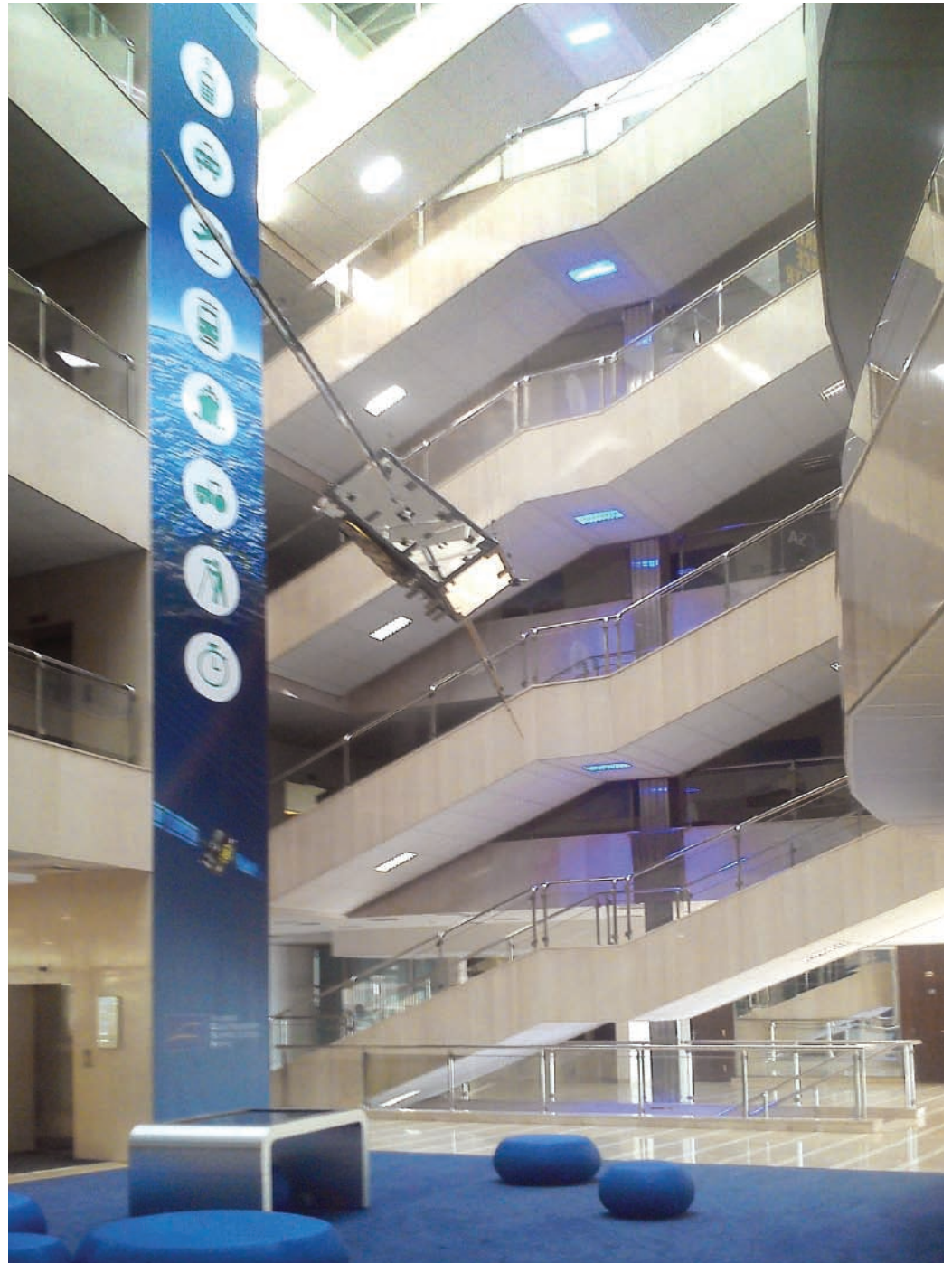

2011

2010-2015 ADAPTACE BUDOVY NA SÍDLO DRUŽICOVÉHO SYSTÉMU GALILEO

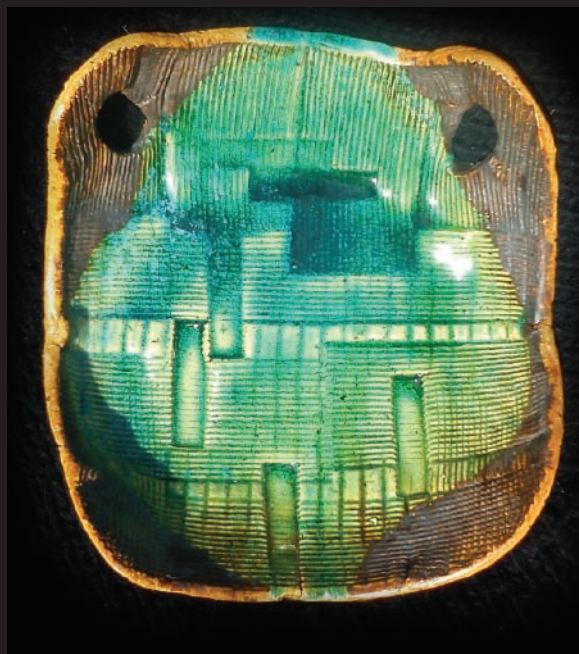
Praha-Holešovice, s Josefem Pospíšilem
a Martinem Perlíkem, realizováno

2015

2010-2015

43

2011 HLAVA NA ZELENÉM
POZADÍ, olej na desce
2012 MÍSA II., keramika s glazurou

**2012 NEPŘEDVÍDANÁ
UDÁLOST**
olej na plátně

2013 PŘIROZENÉ ROZLOUČENÍ,
olej na plátně

2014 LÁVKA PŘES LABE

Hradec Králové, soutěž, s Ivo Rejchlem, Janem Vítkem (statika) a se sochaři Janem Koblasou a Petrem Šedivým, nerealizováno

Autorské projekty 1960–2015

1960 — spolupráce na projektech bytových a občanských staveb na Spořilově v Praze (vedoucí projektant Stanislav Horák)

1964 — tělocvična školy v Praze 4 na Spořilově

1965–1966 — středisko občanské vybavenosti na experimentálním sídlišti Invalidovna v Praze-Karlíně [1.cena celostátní přehlídky architektonických prací ČSSR 1968]

1968–1970 — Interhotel Olympik v Praze-Karlíně [s Josefem Polákem, Vojtěchem Šaldou, Janem Zeleným, interiéry Rudolf Hadrava a Zdeněk Wasserbauer]

1969 — rodinný dům MUDr. M. L. v Praze 4, Nad Pekařkou

1969–1970 — terasový dům v Praze 4 – Podolí, Nad Pekařkou

1972–1973 — silniční most na Labi v Hradci Králové [s Janem Schwallerem a Karlem Dahinterem]

1973–1974 — vila pro tenistu Ing. Jana Kodeše v Praze 6, Na Beránce [s Jiřím Kantůrkem, spolupráce na interiérech]

1974 — úprava nároží s poutacem pro firmu Petrof v Hradci Králové [s Janem Rejchlem]

1974 — motel Stop (Garni) v Praze 5, Plzeňská ul. [s Květoslavem Přibylem a Vladimírem Kýnem] 1974–1975 — rodinný dům v Praze 6, Na Mičance

1982 — horský hotel, Středisko zimních sportů v Harrachově na Rýžovišti [s Radkem Černým a Vladimírem Pýchou]

1982–1983 — horský hotel Uran v Harrachově [s projektanty z Hutního projektu Praha]

1982 — horský hotel Horní Pramen ve Špindlerově mlýně

1981–1982 — interiéry apartmánů v hotelu Praha v Praze 6, na Hanspaulce [s Jaroslavem Paroubkem, Ludkem Todlem, Radkem Černým, Arnoštem Navrátillem a Janem Sedláčkem]

1983 — interiéry spojitelný na náměstí v Plzni

1984 — restaurace a ubytovna Yacht klubu na Máchově jezeře ve Starých Splavech

1983–1984 — dva rodinné domy pro V. P. a R. V. ve Starých Splavech

1985 — jídelna zaměstnanců a rychlé občerstvení v Ústavu jaderného výzkumu v Řeži

1976–1989 — administrativní budova Konsolidační agentury v Janovského ulici v Praze-Holešovicích

[1976 – 1. vítězná studie z vnitroústavní soutěže Pražského projektového ústavu 1976, konsultantem studie byl prof. Adolf Benš; 1981 – 2. studie na ČVUT po návratu z půlroční studijní cesty v USA; 1983 – 3. studie a projektový úkol pro realizaci [s kolektivem FA ČVUT J. Pospíšilem, M. Perlíkem, K. Čermákem, za Keramoprojekt Praha Jan Babinský]

1986–1987 — návrh interiérů studentského domu ČVUT v Praze 6 [menza se zdravotním střediskem, s Oldřichem Dudkem]

1989 — energeticky úsporný rodinný dům s dvoupodlažním skleníkem pro Ing. M. B. v Praze 5 [1. cena od ČSVTS, sekce obnovitelných zdrojů energie]

1989–1993 — návrh úpravy interiéru Betlémské kaple pro reprezentační účely ČVUT Praha [s Oldřichem Dudekem, J. Sýkorou, J. Pospíšilem a F. Štědrým]

1990 — lázeňský hotel Pyramida ve Františkových Lázních [s Josefem Pospíšilem a Martinem Perlíkem]

1992–1994 — modernizace a rekonstrukce administrativní budovy generálního ředitelství Plzeňského Prazdroje [se statikem J. Janatkou]

1994 — restaurace Na Spilce v Plzeňském Prazdroji

1994 — modernizace a rekonstrukce objektu Palace garáží v Hradci Králové a adaptace na autosalony vozů Škoda, VW, Audi, Seat [s Ivo Rejchlem]

1999–2001 — nízkoenergetický rodinný dům pro Ing. D. v Senohrabech [s Ivo Rejchlem]

1998–1999 — rodinný dům s bazénem pro K. S. v Praze 14 [s Ivo Rejchlem]

2000–2001 — novostavba čerpací stanice a autoservisu v Hradci Králové na Náměstí 5. května [s Ivo Rejchlem]

2002 — činžovní vila dům se třemi byty a s bazénem pro J. S. v Praze 4 – Bráníku, Ve Studeném [s Ivo Rejchlem]

2002–2003 — nízkoenergetický rod.dům pro J. P. v Hradci Králové na Novém Hradci Králové [s Ivo Rejchlem]

2003–2005 — nájemní vila (dvojdom) pro S. P. v Praze 6 v Nebušicích, Malá Šárka [s Ivo Rejchlem]

2003–2005 — rodinná vila pro Ing. J. V. v Praze 6 v Nebušicích, Malá Šárka [s Ivo Rejchlem]

2005 — rodinný dům v Jesenici pro p. T. [s Ivo Rejchlem]

2007–2008 — návrh parkovacích garáží a multifunkčního centra nad stanicí metra Vltavská v Praze 7 [nerealizováno]

2008–2009 — návrh a projektová dokumentace čtrnáctitřídní školy v Praze 14 – Štěrboholech

2008–2015 — úpravy administrativní budovy bývalé Konsolidační agentury pro agenturu GSA-GALILEO v Janovského ul.12 v Praze 7

2008–2013 — rekonstrukce a úpravy budovy YMCA v Hradci Králové

2009 — studie fotovoltaického dvojdomku v Praze 21 – Úvalech nad Lesy [nerealizováno]

2009–2010 — návrh galerie pro umístění souboru Slovanské epopeje od Alfonse Muchy na Letné [s Oldřichem Dudkem, Romanem Voborníkem, sochařem Janem Koblasou a statikem Pavkem Čížkem] [nerealizováno]

2015 — Návrh vily pro Ing. Z. Š. v Hradci Králové v ul. Zámostí [nerealizováno]

Soutěže 1958–2015

1958 — soutěž na urbanistické řešení sídliště Polabiny v Pardubicích (1. odměna)
1958–1959 — soutěž na sídliště U Soutoku v Hradci Králové (s Janem Rejchlem)
1964 — skupinové atriové a terasové bydlení (předsedou poroty byl Richard Podzemný, 1. cena)
1963 — Vřídelní kolonáda v Karových Varech (s Janem Rejchlem a Dagmar Rejchlovou, zvýšená 3. cena)
1964 — parlament na Letné, Praha (s Josefem Polákem, Vojtěchem Šaldou, Janem Zeleným, 2. cena)
1966 — smuteční obřadní síně (předsedou poroty byl Adolf Benš, s Josefem Polákem, Vojtěchem Šaldou, Janem Zeleným, 1. cena)
1967 — výšková administrativní budova ČKD (s Janem Zeleným)
1967 — severní terasa v Ústí nad Labem (s Josefem Polákem, Vojtěchem Šaldou, Janem Zeleným, 1. odměna)
1967 — sjezdový palác na Pankráci (s Josefem Polákem, Vojtěchem Šaldou, Janem Zeleným, 1. odměna)
1967 — mezinárodní symposium mladých architektů v Liberci, návrh jižního centra města (s Janem Zeleným, Janem Koblasou, Čestmírem Krátkým a Václavem Havlem)
1960–1961 — budova rozhlasu a divadla v Hradci Králové (s Janem Rejchlem, Břetislavem Petránkem, Karlem Schmiedem a Janem Zídkou, 2. zvýšená cena)
1967 — severní město – sídliště Ďáblice (s Josefem Polákem, Vojtěchem Šaldou, Janem Zeleným, 1. odměna)
1969 — hotel IHC v Praze (s Janem Zeleným)
1968 — mezinárodní soutěž na UNIDO ve Vídni (s Janem Zeleným)
1971 — Olympijský stadion v Praze na Maninách (s Radkem Černým, Bohumilem Křížem a Evou Návesníkovou, 4. cena)
1975 — centrum Jižního Města v Praze (s Janem Krásným, Jiřím Lasovským a Janem Zeleným, 1. cena přehlídky ČSSR)
1981 — mezinárodní soutěž na administrativní budovu Tete La Défense v Paříži (s týmem z FA ČVUT, čestné uznání)
1988 — hotel Vltava II. v Praze na Petřském nám. (s J. Pospíšilem, M. Perlíkem a O. Hájkem)
1994 — mezinárodní soutěž na Hypobanku v Praze na nám. Republiky (s Ivo Rejchlem)
1999 — administrativní budova na Karlově nám.
1999 — startovací byty pro mladé rodiny (s Vojtěchem Šaldou a Ladislavem Komrskou)
2001 — obřadní síň v Opavě (s Vojtěchem Šaldou a Ladislavem Komrskou)
2001 — návrh výstavního pavilonu ČR v Hannoveru
2005 — úprava budovy Magistrátu města Hradec Králové (s Romanem Voborníkem)
2007 — nová budova Fakulty architektury ČVUT v Praze (s Oldřichem Dudkem a V. Krejčím)
2014 — lávka přes Labe v Hradci Králové (s Ivo Rejchlem, Janem Vítkem, Janem Koblasou a Petrem Šedivým)

Summary

Milan Rejchl: architecture and artworks

Architect Milan Rejchl (*1936) graduated from the Czech Technical University with his supervisors being Jindřich Krise, Karel Honzík and Antonín Ausobský. After a short period in Hradec Králové, he started to work in one of the most progressive studios, the Prague Project Institute, where he played an important role in the 1960s and shaped the cooperation of architects and artists. He worked on the experimental housing estate Invalidovna, which combined the construction design of T 08 B with variable masses a progressive typisation. He also participated in PPI competitions for standard chapels of rest or atrium terraced housing. His leading works date back to the 1970s: Jan Kodeš's villa and the extension of the Stop motel with the ceramic facing by Vladimír Kýn. After 1977 he taught at the Faculty of Architecture of the Czech Technical University. He projected a hotel complex in Harrachov and participated in the unique hotel Praha where he designed representational suites. In the 1970s and 1980s, he designed the building of the Czech Consolidation Agency in Prague, whose final shape changed significantly due to political changes. Since the 1990s, he has been the director of the private architecture studio Arching R-R. He designed low-energy houses, the Pyramida hotel in Františkovy Lázně, the adaptation of an atrium at the seat of Prazdroj in Plzeň, and Na Spilce restaurant but he also projected the adaptation of the building of the Czech Consolidation Agency to the seat of the European satellite system Galileo. He participated in the competition for the building of the Faculty of Architecture of the Czech Technical University, adaptation of the Municipality building in Hradec Králové or a bridge of the river Elbe. He cooperated with Jan Koblasa or Vladimír Kýn and is also a visual artist.

Ladislav Zikmund-Lender Milan Rejchl: Architektura a výtvarné dílo

Publikace vychází k výstavě Milan Rejchl: Architektura, výtvarné dílo, konané v Galerii na Hradě, ve sloupovém sále Knihovny Lékařské fakulty Univerzity Karlovy v Hradci Králové ve dnech 17. 2. až 14. 3. 2016

Text: Ladislav Zikmund-Lender

Kresby, malby a projekty: Milan Rejchl (a spoluautoři uvedení v popiskách)

Fotografie: Archiv Milana Rejchla, Jiří Zikmund (s. 20, 24 a 34), Zdeněk Voženílek (s. 11 a 18), Taras Kuščinský (s. 19)

Reprofoto: Milan Rejchl, Ladislav Zikmund-Lender, Pavel Směták (s. 22) a vizualizace Jan Pospíšil, Studio Neovisual Praha (s. 42 a 47)

Překlad summary: Eliška Hulcová

Grafická úprava: Lamino studio

Předtisková příprava: Daniel Novotný

Vydavatel: Ladislav Zikmund – Právý úhel, Zamenhofova 1010, Hradec Králové 500 02, IČ 88313816

Tisk: Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s., Husova 1881, Havlíčkův Brod, 580 01, IČ 46504796

Vyšlo za laskavé podpory firmy Tepelné hospodářství Hradec Králové, a. s., a Armstrong Europa GmbH

Praha, 2016

ISBN 978-80-905271-7-0

50
tiráž

**Publikace vyšla díky laskavé
podpoře firmy
Tepelné hospodářství
Hradec Králové, a. s.**

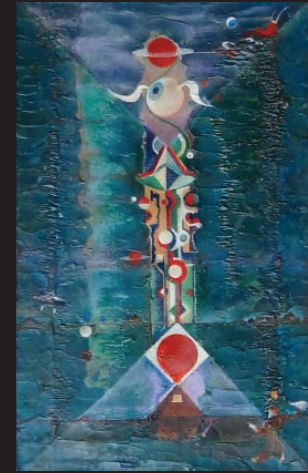
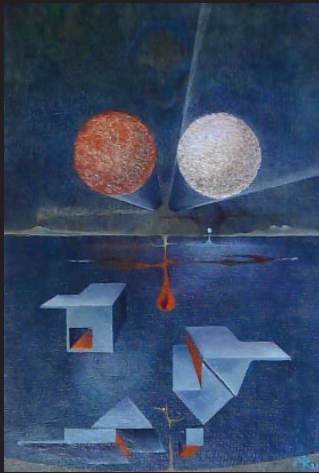

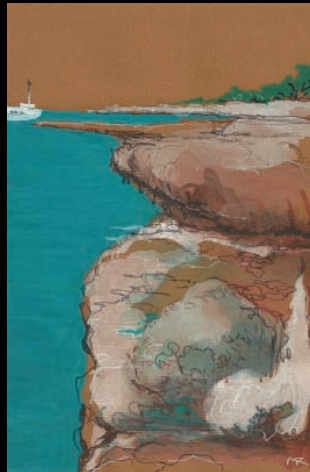
TEPELNÉ HOSPODÁŘSTVÍ HRADEC KRÁLOVÉ, a.s.

**Publikace vyšla díky laskavé
podpoře firmy
Armstrong Europa GmbH**

AKUSTICKÉ STROPNÍ PODHLEDY | Česká Republika
www.armstrong.eu

Architekt Milan Rejchl (*1936) vystudoval pražskou techniku u architektů Kriseho, Honzíka a Ausobského. Po krátkém angažmá v Hradci Králové nastoupil do jednoho z nejprogresivnějších atelierů – Pražského projektového ústavu, který měl v 60. letech také významnou výzkumnou roli a formoval spolupráci

architektů s výtvarnými umělci. Od roku 1977 působil jako pedagog na Fakultě architektury ČVUT. Od 90. let vede soukromý architektonický atelier Arching R-R. Zanechal významné realizace v Praze, v Hradci Králové, Harrachově, Františkových Lázních aj. Spolupracoval s Janem Koblasou nebo Vladimírem Kýnem. Je činný také jako výtvarník.

